
**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DỪNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN.**

Vô minh - Hành trình giải thoát

<blockquote>Kalama xin tri ân bạn Nguyentonga2501 ghi chép</blockquote>

[27/10/2020 - 12:30 - Nguyentonga2501]

Có ngủ trưa không , ổng lên ổng ngủ trước mà ổng nói Sư có ngủ được không. Nguyên một rừng người ở đây, mà toàn là gần tháp xa chùa mà không ai ngã lưng được.OK!Trong lúc nghỉ trưa có nhìn cái bảng này không, có hiểu không.OK! Mai một người ta coi xong người ta bơi đi để mất biết nhiều thời gian.Quí vị biết bên Pháp cái trạm ga xe lửa trong thành phố.Họ tính toán thế nào mà xe lửa không có dừng mà chạy chậm để tiết kiệm thời gian. Người ta không có hiểu tại sao nhưng mà chỉ cần mỗi người tiết kiệm được một phút thôi,thì một ngày như vậy có ba triệu lượt người sử dụng xe lửa thì ba triệu phút là bao nhiêu tiếng đồng hồ. Quý vị hiểu không, khi nó rà chậm thay vì nó ngừng hẳn thì nó chỉ rà thôi thì mỗi người trung bình tiết kiệm được một phút, mà nếu có ba triệu lượt người đi rồi về,đi làm. Thì quý vị lấy ba triệu mà chia cho sáu mươi, thì nhất là trong đó có kỹ sư,có bác sĩ, có luật sư,có thương gia. Thì những người đó giúp cho họ tiết kiệm được con số lớn chứ. Ba triệu mà chia cho sáu mươi con số lớn đó. Đổ ra tiền cực lớn, số tiền đó cho là cất được năm cái thiên viện. Tôi nhớ hồi đó ở bên Mỹ, mấy người đi làm neo. Mà nhiều người họ,nhìn nhót nhất lắm.Năm con mà phải gánh gia đình Việt Nam nữa,cho nên mỗi lần họ cho tiền tôi,tôi làm cái chuyện rất là khó coi mà vô cùng mất lịch sự. Đó là họ đưa tiền cho tôi, tôi cầm bao thư tôi mở ra tôi coi trước mặt họ,cái họ mới sốc chứ,cái gì vậy Sư,y họ là tại sao tôi làm vậy.Cái tôi nói ít lấy nhiều thì không. Họ nói, sao kỳ vậy Sư.(02:27)

[27/10/2020 - 07:32 - Nguyentonga2501]

Tôi có nghe người ta nói Tip mà cao lắm cũng mấy đồng bạc hà, không biết rồi cô cho tôi được bao nhiêu người khách đây, cô nói không giờ con đổi qua chỗ làm khác ,chỗ này toàn các Mỹ trắng Tip nhiều hơn các Mỹ đen. Bữa nay tôi cho Sư mười bàn tay trắng ,có bữa bà gặp tôi bà nói, bữa nay có năm bàn tay đen hà nghe Sư,nghe hiểu không. Như mấy bà bác sĩ , bà cho tiền tôi bà nói bữa nay cho Sư hai bệnh nhân,bữa cho nhiều bà nói nay cho Sư ba bệnh nhân.

Bữa nay mình ôn lại cái này nè, ôn bên trong bốn đế mình ôn lại nữa, đây là cái nguồn. Các vị còn nhớ sáu khuynh hướng không ta,có nhớ không,học xong bây giờ mình mới bay cái mình đã học nghe kịp chưa. Từ cái này nó mới dẫn đến sáu khuynh hướng , mà sáu khuynh hướng này nó mới dẫn đến cái chuyện cách sống ác và cái cách tu thiện. Nghe kịp không ta,nghe hiểu không. Cách tu thiện gồm có hai nhánh. Tức là vào ra, rồi cái ra này lại có bốn nhánh. Tức là tu dễ đắc khó,tu khó đắc dễ, tu khó đắc khó, tu dễ đắc dễ.Tức là do vô minh trong bốn đế tức là do không biết gì. Mọi thứ ở đời là khổ ,thích cái gì cũng là thích trong khổ,muốn hết khổ thì đừng thích trong khổ nữa .Sống bằng ba nhận thức này chính là con đường thoát khổ. Chính vì không biết được bốn cái này nó dẫn đến cái chuyện là nó tạo ra sáu khuynh hướng tâm lý,còn nhớ không, chắc quên rồi. Sao sao lớp thừa dữ vậy ta, tối nay mấy cái lỗ trống này là phiền lắm tối nay nó lại nó hỏi nữa ,tôi sợ cái

khoảng trống này lắm, không sao tôi có gì lại hỏi quý vị! Có một ông pháp sư ông lên ông giảng tiết ông hết bài. Bữa ông lên ông hỏi bữa nay bà con biết tôi sắp giảng cái gì không , ở dưới nói không, ông nói không biết thì nghe làm gì, cho về hết. Bữa sau ông hỏi bà con biết tôi sắp giảng cái gì không , ở dưới nói biết, ông nói biết rồi nghe làm gì nữa, cho về luôn. Tới bữa thứ ba ông nói bà con biết bữa nay tôi giảng cái gì không , một nữa nó nói biết , một nữa nó nói không. Ông nói vậy đưa biết nói cho đưa không biết. Có hiểu không. Tại sao tôi giảng tôi hay giỡn là có lý do. Thứ nhất là tui thấy cái tình hình mà nó đang buồn ngủ giữ lắm rồi, tôi kéo bà con vậy. Thứ hai, lâu lâu tui phải thoát ra con người nghiêm túc của tui chứ. Người ta nói cười bằng mười thang thuốc bổ, nhưng nếu cười mà không có lý do không bổ mà lại bệnh tâm thần, có hiểu không. Chứ đừng có tưởng là cười mà bổ chưa chắc. Do vô minh trong bốn đế nó mới dẫn đến sáu khuynh hướng đó là, có người trong đời thì nó lọt vô cái hạng Dục tính thích tầm lum; Nộ tính bất mãn tầm lum; Độn tánh không có cái gì mà hiểu được, hiểu chậm mà nhớ dờ; Hạng thứ tư Đẳng tánh là lãng xãng không chủ kiến không lập trường ; Hạng thứ năm là Mộ tánh đưng đầu tin đó. Chỉ có hạng thứ sáu Ngộ tánh là cái hạng có trí tuệ, cái hạng này nó có ba đặc điểm là giỏi khả năng phân biệt và chọn lựa thiện ác, thứ hai là khả năng hướng thượng, thứ ba là giỏi buông bỏ. Mà ba cái đặc điểm này quý vị hỏi ủa sao sáu hạng mà có cái hạng thứ sáu mới có đặc điểm. Vì ba đặc điểm này nó đối lập với những đặc điểm của năm cái trên. Máy cái trên có cái thì không hướng thượng mà hướng hạ. Có cái không chịu buông mà thích nắm, không chịu đi tới mà lại thụt lùi hoặc là dậm chung. Cho nên mấy cái đầu mình không cần kể, mình chỉ kể cái thứ sáu. Cho nên ai thấy mình không có ba cái đặc điểm của Ngộ tánh đó, hiểu không. Như vậy thì sáu cái khuynh hướng tâm lý này nè. Từ cái Vô minh trong bốn đế nó dẫn đến sáu khuynh hướng , từ sáu khuynh hướng nó dẫn đến cách sống ác và cách tu thiện. Sống ác là sao, cũng là hai người bất thiện không biết tu hành gì hết, nhưng có kẻ là luôn luôn sống trong cái sự bất mãn(sân, si, bực bội, phiền phức). Còn một kẻ thì luôn sống trong cái sự đam mê, theo đuổi, kiếm tìm và tích lũy. Sống ác chỉ có hai loại thôi một là luôn bất mãn, chống đối, không vừa lòng , sống ở đâu là mâu thuẫn mạnh động đó là một kiểu. Kiểu thứ hai, sống ác là thích tầm lum, thích thu gom, thích tích lũy, thích sở hữu thì cái đó gọi là sống ác. Qua tới sống thiện thì nó gồm có hai hướng, thiện vào và thiện ra. Thiện vào là cũng làm lành, cũng tại nhiều công đức nhưng mà cầu quả nhân thiên. Làm lành lánh giữ nhưng mà cầu quả nhân thiên, mong cho đời sau sống lâu đừng có yếu mệnh, cầu được khỏe mạnh đừng có bệnh, nhang sắc đừng có xấu , thông minh đừng có khờ... có tiếng tăm đừng vô danh. Sống thiện mà cầu cái đó thì gọi là hành thiện để đi vào. Còn cái hạng thứ hai là hành thiện để đi ra, có nghĩa là làm thiện hành thiện nhưng không phải để cầu quả tái sanh, để cầu quả nhân thiên, làm thiện không phải để cầu công đức rẻ tiền. Sản tui nói luôn, người ta nuôi bò không phải để lấy phân mà người ta nuôi bò để lấy thịt da và sữa. Nhưng mà trong thời gian nuôi bò để lấy thịt da và sữa thì người ta có phân. Thì đối với một người hiểu đạo họ coi cái công đức nó chỉ là phân, mà cái chánh là mỗi lần họ làm công đức là họ tu tâm. Họ bố thí không phải họ cầu giàu, mà họ bố thí để họ mài mòn cái lòng bưng xin, bố thí để lia bỏ cái tâm sở hữu tham chấp , bố thí để mài mòn cái quan điểm tôi và của tôi, bố thí để lia bỏ thói quen cầm nắm và ôm giữ. Đức Phật ngài dạy có người bố thí để mà cầu công đức , có người bố thí vì cái thói quen , có người bố thí vì cái hoàn cảnh trước mắt không cho thì kỳ. Chỉ có hạng thứ tư bố thí để mà dạy cái tâm, để mài mòn phiền não. Bởi vì nhiều đời nhiều kiếp ta chỉ có thói quen là nhận vào thu gom. Cho nên có nhiều cái đạo lý rất hay, rất sâu liên quan đến cái chuyện bố thí mà mình không có biết. Sáng nay tui có nói rồi. Khi ta có ý nắm giữ thì cái ta có được chỉ trong bàn tay, khi ta có ý ôm giữ thì cái ta có được chỉ trong vòng tay và khi ta có lòng ôm và nắm thì đời sau sanh ra không có gì để nắm và ôm. Khi ta không có lòng nắm và ôm thì kiếp sau sanh ra tha hồ ôm và nắm. Rồi một chuyện nữa, làm công đức bằng tâm vô lượng thì mới có quả vô lượng . Vô lượng có nghĩa là không có bị ràng buộc bởi cái ý cầu danh cầu lợi. Bố thí vì cái đối tượng kia, bố thí vì người nhận chứ không phải bố thí vì mình. Bố thí đó là bố thí bằng tâm vô lượng . Còn bố thí mà muốn cho ra mà nhắm đến lợi ít cho riêng mình thì đời này hay kiếp khác thì cái đó chưa gọi là vô lượng. Bởi các vị có nghe chữ vô lượng tâm. Vô lượng tâm có nghĩa là tâm từ đối với vô lượng chúng sanh không phân biệt giới trí , không phân biệt ngôn ngữ , màu da, chủng tộc, tôn giáo, huyết thống, nhân chủng cái đó mới gọi là vô lượng. Bi vô lượng là bất nhẫn khi thấy cảnh chúng sanh sống trong quả xấu

nhân xấu. Từ vô lượng là mong cho chúng sanh được nhân lành quả lành. Hỷ là vui khi thấy các chúng sanh sống trong nhân lành quả lành. Xả vô lượng tâm là giữ tâm bình thản khi nghĩ về nghiệp riêng của mỗi người. Vô lượng là nhắm đến đối tượng không giới hạn. Khi ta làm công đức bằng tâm vô lượng thì công đức mới vô lượng. Khi ta không có lòng mong lợi ích nhỏ thì ta sẽ có lợi ích lớn. Còn khi mà lắc nhắc đó, quý vị có nghe cái máu tiêu thương không là cái máu buồn bán nhỏ. Việt Nam mà nội cái ngành du lịch người ta dự kiến là khoảng ba ngàn năm nữa mình mới bằng mấy người ngoài bởi vì cái máu tiêu thương. Người ta không mua năm áo kéo, bắt mua mà bán toàn đồ giả đồ độc không. Chưa hết cầm coi mà không mua nó chưởi cho mà tắt bếp. Miễn sao nó bán được món quà đó những cái món đồ tào lao như trái ổi hay con khô mực nhỏ xíu mà nó chèo kéo bán cho được ...mà khi ta làm ăn với cái máu tiêu thương thì đời đời ta khó mà ngóc đầu lên lắm. Cho nên ở nước chậm tiến nó không có khái niệm thương hiệu. Ở Âu Mỹ là người a sẵn sàng chịu thua lỗ miễn là giữ uy tín, giữ cái thương hiệu. Bởi vì họ làm kinh tế bằng cái đầu của đại gia, dù hiện tại họ rất là nghèo vốn liếng không bao nhiêu. Còn mình đầu đại gia mà cái đầu tiêu thương, thì nó rẻ tiền lắm. Tôi nói không phải tui bài xích nhưng tôi đưa vô trong đạo cho bà con thấy . Đời hay đạo thì khi anh làm bằng cái mục đích rẻ tiền, tưng mủn(lắc nhắc). Thì cái hoạt động đó không lớn được. Tin tôi đi những cái chùa lên mục đích ngồi đếm tiền lẻ đợi bà con đến cúng dường, theo tôi cái đó là lùm bạc cứt. Đó là những cái chùa theo quan niệm tiêu thương. Trong kinh Ước Nguyện - Trung Bộ. Trong đó Phật dạy thế này, nếu mình có muốn thành Phật giải thoát, muốn được danh được lợi, được quyền lực, tiếng tăm được nhang sắc....chuyện đầu tiên là phải sống đúng theo Bát Chánh Đạo trước. Cho nên những cái chùa nếu mà muốn dựng cái chùa lùm bạc cứt thì cái chuyện đầu tiên cái chùa đó phải dạy pháp học và pháp hành. Pháp học là phải là học viện để đào tạo tăng ni, còn không nữa là phải có lớp dạy giáo lý cho Phật tử để mở mang cái đầu của họ. Khi mà họ có giáo lý rồi, đốt họ ta tro họ cũng là Phật tử. Còn cái thứ mà dựng chùa kiểu đầu tiêu thương đó cứt có cái chùa để hai cái thùng to đùng ,để ngoài sân, năm ba tượng lộ thiên để người ta tới người ta cúng. Nhìn thì thấy cũng có lý đó nhưng mà đại gia mà có cái đầu nó nhìn cái đó thấy rẻ lắm, tui đang nói mấy cái chùa với mục đích kiếm tiền chứ không phải chùa thứ thiệt. Họ bước vô, họ thấy mình có học có hành có hoạt động văn hoá tôn giáo ngon lành thì tự nhiên họ mới phát cái tâm. Đàng này họ vô họ không thấy hoạt động gì hết, hiểu không. Cái đó gọi là máu tiêu thương. Chuyện tu hành cũng vậy, chuyện đầu tiên mà anh bố thí, trì giới, nghe pháp, phục vụ tu hành các cái thứ hạnh lành công Đức mà với mục đích rẻ tiền đó. Cầu danh, cầu lợi thì quả rất là nhỏ. Thay vào đó tu tập bằng nội tâm cõi mở không biên giới thì công đức sẽ là vô lượng . Tôi nói rất nhiều lần tu hành theo kiểu thả chim và thả diều. Ai tu thì nhớ, là việc làm xong lòng không bận tới nữa đó là tu kiểu thật chim. Tu kiểu thả diều là nói thả nhưng mà còn sợi dây kéo tới kéo lui. Con diều bay cũng không bay cao bởi vì độ cao của con diều còn tùy thuộc vào độ dài của sợi dây, hiểu không. Có người làm phước cầu quả gần, có người làm phước cầu quả xa. Cầu quả nào đi nữa vẫn còn nằm trong cái sự chấp thủ. Nói vậy không có nghĩa là ta không tin nghiệp báo. Ta tin chứ, ta biết là bố thí sẽ được cái gì cái gì, trì giới sẽ được cái gì cái gì chúng ta biết nhưng mà đừng bận tâm trong cái đó. Giống như người ta nuôi bò nuôi gia súc không phải nuôi để lấy phân, mà nuôi để lấy da lấy thịt và lấy sữa, còn cái phân không cần nghĩ nó cũng có. Trên đời chỉ có con Tỳ hưu của Tàu có ăn là không có ra thôi. Vậy mà trong mạng có người nó ghét mấy ông Sư quá nó kêu là mấy con Tuy Hưu. Mấy ông Sư có thói quen rất là đáng tiếc, như là tiền lệ gặp Phật tử chỉ nghĩ mình sẽ nhận, mà nếu vị Sư có suy nghĩ như

vậy thì cả đời sẽ nghĩ mình là đối tượng nhận mà mình quên chuyện mình phải cho. Tôi có kể câu chuyện âm phủ bà con còn nhớ không. Hai đứa bị đọa xuống âm phủ, Viêm dương mới nói có hai sự lựa chọn suốt đời là người nhận hoặc suốt đời là người cho hai đứa lựa cái nào. Đứa thứ nhất nói con muốn làm người nhận, thằng thứ hai nói con muốn làm người cho. Diêm vương nói đứa nào muốn làm người nhận cho nó lên làm ăn mày, suốt đời chỉ nhận thôi. Còn đứa kia muốn cho thì cho nó làm nhà giàu. Cái câu chuyện đó sâu lắm, hiểu không. Chưa hết cái này mới lạnh sương sống nè, chuẩn bị lấy mềm quần đi. Phật nói trong tâm chúng sanh, Phật nói không cần chết rồi mới hòa ,không cần chết rồi mới siêu. Phật nói ngay trong đời sống thường nhật mình sống bằng cái tâm của loài nào thì mình đã vào ngay cảnh giới của cái loài đó trước rồi, hiểu không. Nghe cái này mới

teo nè,cả đời mà cứ châu chực, canh me, chờ đợi được cái này cái kia của người khác đó là sống kiểu Nga quỉ. Cả đời sẵn sàng sẵn si gây rổ gây hấn xung đột người này người kia cho ai cũng thấy ghét hết là loài A Tu La. Cả đời sống lầm lũi, sống chui rút, khuất lấp thì đó là Súc sanh. Cả đời sống buông xả, yêu thương vị tha đó là Chư thiên. Cả đời sống thanh tịnh không hưởng thụ, độc lòng muốn bớt hết là cõi Phạm thiên. Cho nên có một con Nga quỉ nó ở gần cốc của một vị Tỳ kheo đắc thiên. Tại sao nó bị thành cái loài này là bởi vì nó sống vất vả ra nước, keo kiệt. Nó chết rồi nó mới làm loài Nga quỉ, nó đi vòng vòng vòng vòng, mà Nga quỉ thì nó nhiều loại lắm, nhưng cái loại phổ biến nhất đó là quỉ đói. Khát nước ngàn năm nhưng khi nhìn vào nước thì nước không còn là nước. Có đũa nó gờ vô nước thành than ,có đũa nó gờ vô nước thành lửa, có đũa nó vừa chạm tay vô nước thành máu, có đũa nó gờ vô nước đắng nghét mà sênh sệt, miễn sao nó không uống được.Còn có đũa cái đầu nó chờ vờ mà cái cổ nó bằng cọng chỉ vậy đó,theo quí vị nó phải uống bao lâu mới hết khát.Thì cái con Nga quỉ này nó đói quanh năm vậy đó, nhiều lắm. Tình cờ hôm đó ông phát hiện, vì ông đang ngồi thiền ông thấy,nó đứng kế bên ông,ông nói muốn giúp gì. Nó nói con khát nước quá hà. Vị này nói sông đó suối đó sao không uống. Nó nói con chậm vô thì nó không còn là nước nữa .Vị này mới nói người biết lý do tại sao không , Nga quỉ trả lời,con không biết, tại sao con sanh vào cái loài gì mà khổ dữ vậy,thì vị này vị nói vắng tắt thôi! “ Buông ra, buông hết được hết. Cái gì cũng muốn nắm sẽ không được gì hết”. Câu này là mình phải học thuộc lòng đó. Từ tài sản cho đến tình cảm” buông hết sẽ được hết, gì cũng muốn nắm sẽ không được gì hết” . Đúng ra mình đọc những câu này nó còn hay hơn mấy câu Nam mô, đọc mà nó chót quớt hà. Thì nó nghe như vậy được một thời gian, cái lòng nó từ từ nó lại ngấm, nó ngấm bằng cách nào. Thú dụ hỏi đó nó suốt ngày nó đi kiếm nước nó uống , ngủ không được nó cũng gắng nó đi kiếm đặng nó dòm. Còn bây nó biết làm lành, mà Nga quỉ thì đâu có biết làm lành, nó làm lành bằng cách nào ta. Nó đi khiến, ví dụ như nó biết cái cây cầu đó bước lên sẽ té, té xuống nương nguy hiểm thì nó giúp cho người ta té trên bờ trước để đừng bị té xuống nương.Nó làm cho người ta vấp để biết cây cầu này bị gãy . Hoặc là nó thấy người ta đói người ta khát thì nó dục nó khiến nó hướng dẫn người ta đến cái chỗ nào đó có nước,có đồ ăn. Thì nó giúp nhiều cách lắm, nếu nó biết mình đang khát nước thì nó sẽ khua động tàu lá hoặc tạo ra âm thanh để cho mình chú ý để nó giúp mình. Thì đến một ngày kia khi mà cái nghiệp nó nhẹ rồi , nó có phước rồi. Thì vị Tỳ kheo đó mới nói với nó như thế này” làm nga quỉ khổ thiệt, nhưng so với con người Nga quỉ nó hơn nhiều lắm con biết không “. Nó mới nói, hơn chỗ nào Thầy. Vị Tỳ kheo nói, Nga quỉ như con chỉ có khát nước thôi, loài người nó khát đủ thứ hết. Nghe như vậy xong siêu liền. Có nghĩa là không đợi tới chết mới đoạ mà lúc mang thân người là đã đang đoạ rồi. Chỉ là chưa chính thức thôi chỉ cần tắt thở là đi đến cảnh giới đó ngay.Con người nó khát tình,khát tiền, khát danh ,khát lợi,khát quyền lực khát đủ thứ. Ngay cả khi biết đạo rồi cũng khát đủ thứ, hành thiền thì mong được cái này cái kia nó khát đủ thứ. Trong khi, tôi nhắc lại một lần nữa. Đúng giải thoát là mục đích để chúng ta hướng tới, nhưng sẽ bấy vô cùng nếu ngồi thiền mà cứ mong đặc và tôi nói không biết là bao nhiêu lần. Có hai cách tu, tu để được cái gì và đắc cái gì và cái thứ hai tu để bỏ cái này,bỏ cái kia thì cái kiểu tu để bỏ nó an toàn hơn. Vì chỉ khi tu với niệm ý mà để bỏ thì con người rất là dễ thương cái tay lúc nào cũng xoè ra hết. Còn tu mà để được thì lúc nào cũng nắm hết. Mà quí vị biết con khi, khi mà nó muốn chuyển từ nhánh này sang nhánh khác việc đầu tiên là nó làm gì ta. Nó phải buông cái nhánh cũ nó mới qua được cái nhánh khác(29:00)

[27/10/2020 - 06:36 - Nguyentonga2501]

Còn tu hành mà cứ nắm như vậy thì có qua được nhánh khác không. Thí dụ như ngồi thiền mà thấy hỷ lạc nó rờn rợn rờn rợn thấy đá quá trong ngồi cho nó rờn rợn. Thật ra cái rờn rợn không phải là cái mình nhắm tới , mà đó chỉ là tý hoa cỏ trên đường thôi. Cái Chánh của hiền giả Tứ Niệm Xứ là nhìn mọi thứ đang diễn ra mọi thứ nó đang là cái gì cái đó mới quan trọng. Còn cái chuyện dọc đường mà nó ngộ ngộ kệ nó. Cái bấy nhất của hành giả là được ba mớ là chìm sâu trong đó đi không xa. Bữa hôm tui kể một bài Kinh. Đó là Đức Phật cùng với ngài Ananda đi trên bờ sông thì Phật nhìn thấy khúc gỗ trôi.Phật hỏi này Ananda người nghĩ khúc gỗ ấy có trôi ra biển được không. Ngài Ananda bạch Thế Tôn vì nó có thể bị tấp vào bờ, có thể bị người ta vớt,có thể nó bị nước xoáy rút vào đáy sông, có thể mục nữa đường hoặc là nó bị gãy. Thì chúng ta tu hành cũng vậy khi mà có

cái lòng đắm đuối cái gì đó thì coi như là đang bị kẹt. Bởi vậy cố gắng giải thoát là gì, là sự buông bỏ, buông bỏ đó đó bản thân hành trình giải thoát là sự buông bỏ rồi. Thì mình đi đến cái cứu cánh là gì là giải thoát, giải thoát là không bị ràng buộc nữa. Chúng ta phải giải thoát ngay trên đường đi. Đi đường tu là trên đường đã hướng đến giải thoát rồi, là ta đã buông rồi, ta giải thoát từ từ rồi. Còn đường này muốn hướng đến giải thoát mà trên đường đi muốn cứu qui yêu, vắc , ôm , cầm , xách , nắm tùm lum là vì sao. Đó là lý do tại sao quý vị có phòng mạch đó. Dầu không có khách nhưng mà dầu bác sĩ Tây y hay là y sĩ Đông y thường là người ta không có khám mạch liền, họ để quý vị ngồi một chút quý vị biết không . Tại sao vậy, là để cho kinh mạch nó trở lại bình thường. Để thực hiện việc bắt mạch chính xác , thì đầu tiên cái cơ thể mình nó phải thuận ứng, nó phải thích hợp. Chứ còn nó đang lằng xằng lằng xằng, lúc mà đi bộ ở ngoài nắng vô hay là đi ngoài tuyết mà vô cơ thể mình đang trong tình trạng xáo trộn, mình phải để cho nó lắng xuống thì việc bắt mạch mới chính xác được. Thì việc giải thoát cũng vậy, trước khi mà đến giải thoát thì mình phải lắng trước. Cho nên trong Kinh có ghi rất rõ. Vị Tỳ kheo có niệm có định, biết thiền quán thiền chỉ là định, nhờ niệm nhờ định tâm mới được khinh an , có khinh an mới có định tĩnh, có định tĩnh mới có trí tuệ, có trí tuệ mới có ly tham , có ly tham mới có nhàm chán và mới có giải thoát. Quan trọng lắm, Có nghĩa là mình phải lắng trước , các vị có thấy cái chữ ly tham và nhàm chán có thấy cái đó không, cái đó quan trọng lắm, phải buông mới đắc được. Cho nên có hai kiểu tu, một là kiểu tu để không còn phàm, thứ hai kiểu tu để được đắc thánh . Hai kiểu tu này quý vị nghe thấy nó giống hay khác(32:39) [27/10/2020 - 08:46 - Nguyentonga2501]

Nghe nè, tu để không còn là phàm, còn cái thứ hai tu để đắc thánh. Hai cách nghĩ nó rất là khác . Tu để không còn là phàm có nghĩa là trong suốt hành trình đó mình cứ để ý tham sân si tật xấu này nó là mình cứ dòm nó. Để mai một dòm nó không còn nữa thì thôi. Đó là kiểu tu không còn là phàm. Còn tu để đắc thánh, cái để ý cái này sáng giờ chưa có nè , chắc là đắc thánh rồi, hiểu không. Vì sao vậy, vì cái phàm thì mình biết rất là rõ, còn thánh thì mặt mũi vuông tròn dài ngắn ai biết đâu. Cho nên khi tu mà để cầu thánh là nguy hiểm trăm bề. Thứ nhất tu bằng cái lòng trong đợi không hà. Thứ hai cái thánh mặt mũi nó ra sao mình đâu có biết đâu, thế là hiểu lầm tha hồ. Đi tu mà cầu đắc thánh cái lòng luôn luôn mong đợi, mà nó càng mong đợi thì càng xa cái quả vị giải thoát. Vì giải thoát là buông, còn đường này mình cứ nắm. Cho nên có bữa tôi kể ở tại đây nè. Có anh chàng ảnh đi học võ với sư phụ , ảnh hỏi sư phụ ảnh chừng nào con mới có thể tốt nghiệp hả thầy. Ông thầy mới nói tùy con nỗ lực. Ảnh nói nếu như con nỗ lực ngày đêm không ngừng thì khoảng bao lâu. Ông nói nếu mà cái đà của con hiện tại thì mất khoảng mười năm. Ảnh nói còn nếu mà con nỗ lực gấp đôi thì sao. Ông nói khoảng hai chục năm. Ảnh nói bây giờ con tăng lên gấp ba thì sao. Vậy thì ba chục năm. Anh học trò ảnh nói sao kỳ vậy thầy. Ông nói càng nôn nóng càng hư việc, hiểu không , bây giờ hiểu chưa. Bất cứ võ thuật hay bất cứ học thuật nào trên đời , nôn nóng nó dễ dẫn đến nhầm lẫn và lỡ tay lỡ chân lắm, xây tay xây chân. Bất cứ chuyện gì cũng vậy, giỏi bằng trời cũng phải có cái căn bản, chớ mà lơ mơ nôn nóng nó lỡ thầy lỡ bạn rồi hư bột hư đường nha! Cho nên ảnh nói nếu con nỗ lực gấp ba thì sao. Thì ông thầy ông nói thấy con nôn nóng kiểu đó thì ta chỉ có lo cho con thôi. Con phải bình đạm , thứ hai con phải bình thản chứ con nôn nóng kiểu này ra đường con đánh người ta trào máu. Bởi vậy dân nhà võ càng giỏi thì nó càng điềm đạm, khả năng nhịn nó giỏi hơn người bình thường. Vì nhiều lý do , thứ nhất trong thời gian học võ là nó đã chịu đựng cái đau quen rồi, thứ hai nếu nó ra tay một ngón thôi thẳng kia có nước nhập viện thôi. Do điềm đạm lâu rồi, bình tĩnh lâu rồi với kiến thức một người có võ nó biết mấy cái đau đòn mà người ta tấn công không có thấm gì nó hết. Mà nếu thấm thì nó nhịn được thì nhịn. Còn mình không có võ mình thấy mình biết nếu nó đập vô mặt mình xị máu lúc đó mình hết hồn rồi, thì mình phải cho nó chảy ghập đôi luôn mình mới chịu. Mà nói dân nhà nghề đánh nó không biết đau đâu kệ cho nó đập thoải mái. Người ta sẵn sàng chịu té , sẵn sàng bị đánh nhưng mà họ đưa những chỗ không nguy hiểm, mà khi mình đưa chỗ không nguy hiểm thì như nó đang mát xa mình thôi. Nó đâm mình xong nó còn phải trả tiền nữa là khác. Cho nên khi mà học đạo hay học đời, cái chuyện đầu tiên là cởi mở, phải cởi mở trước. Còn khi mà mình bị gấn chặt vào cái mục đích thì nên nhớ mục đích mình không quên , nhưng không nên biến mục đích trở thành ra một rào cản. Mình cứ bị gấn chặt. Các vị muốn làm giàu, các vị muốn trở thành bác sĩ tiếng tăm tiền bạc chuyện đó không ai cản, nhưng mà muốn gì

thì muốn trong lúc học bài quý vị phải buông hết , quý vị chỉ tập trung bài vở thôi,hiều không.Chứ mỗi lần vở bài ra cứ thấy vila,khách sạn ,nhà hàng...tùm lum vậy sao mà học.Cái chuyện đó mai một ra trường rồi tính ,nhưng bây giờ thì sau khi mình đặt mục đích trước mặt rồi thì phải quên.Nghe rất là kỳ nhưng mà hiểu không,sao khi treo cái mục đích xong rồi thì phải quên nó.Tập trung vô bài vở hiểu chưa.Chuyện tu tập y chang vậy, mình biết là mình không thể tiếp tục sanh tử nữa.Lúc tôi còn trẻ,còn khỏe tôi cũng yêu đời lắm muốn thành Phật lắm và tôi nghĩ trước sau cũng Niết bàn, thôi thì trước khi mình chết mình huy hoàng một trận.Cái gì mình cũng biết, cho đến khi có tuổi rồi đó nghe nó mệt.Tôi nghĩ muốn thành Phật rất là lâu.Mà phải ,thứ nhất là cái số người mà mỗi một vị Phật mà độ được chỉ là một nắm cát trong sa mạc thôi, hiểu không, chúng sanh nó nhiều lắm. Còn thứ hai nữa là vô số lần bị bệnh bị già , rồi ốm , nằm sợ chết,nằm buồn, rồi tiếc nuối,rồi luyến thương tôi thấy mệt lắm.Những cái đó mình nghĩ sao tui nhìn tui còn thấy dễ ghét tui độ được đũa nào trời hay đi một mình.Cho nên càng lớn tuổi tui tui càng tiểu thừa.(37:51)

[28/10/2020 - 09:18 - Nguyentonga2501]

Tui chắc có lẽ nếu tui đủ duyên thì cuối cùng trên cái trái đất này nè còn nếu trẻ kiếp này thì cho đến lúc xá lợi gom lại Bồ Đề Đạo Tràng.Trong Kinh nói Phật Thích Ca Mâu Ni ngài chỉ trụ thế có bốn mươi lăm năm thôi sau khi thành Phật.Nhưng cái số người có duyên để nghe Pháp Ngài thì nhiều lắm.Có một điều là trong số đó có người có duyên gặp Ngài trực tiếp.Có một số người họ phải trải qua mấy ngàn năm sau họ mới có duyên gặp.Cho nên Ngài có chú nguyện khi mà đủ năm ngàn năm thì xá lợi của Ngài từ khắp nơi nó sẽ gom về Bồ Đề Đạo Tràng.Ngài hiện thành một vị Phật có đủ tướng tốt và thuyết Pháp suốt bảy ngày bảy đêm.Sau đó thì cái bức tượng đó tự bốc cháy và vĩnh viễn không để lại dấu vết.Mình muốn cái gì thì chuyện đầu tiên mình phải sống thiện trước.Trong sống thiện có hai nhánh, một là thiện để đi vào và thứ hai là thiện để đi ra.Thiện để đi vào là làm thiện để cầu cái này cầu cái kia.Còn cái thứ hai là làm thiện để đi ra có nghĩa là tu hành tạo công đức nhưng không có cầu quả nhân thiên mà chỉ mong giải thoát cái đó gọi là làm thiện để đi ra.Trong cái trường hợp đi ra đó nó có bốn trường hợp.Đó là tu dễ mà đặc khó,tu khó mà đặc dễ, tu dễ đặc dễ,tu khó đặc khó.Tu dễ đặc khó là tu trong cái điều kiện rất là thoải mái nhưng mà đặc thì rất là chày chặt hoặc là một định nghĩa nữa cũng trong Kinh.Chính đức Phật Ngài nói là có trường hợp chữ dễ đây nghĩa là những điều kiện,mà cũng có chỗ Ngài nói là những đề mục.Có đề mục sạch sẽ dễ kiếm thì gọi là tu dễ.Còn cái tu khó là tu trong một cái đề mục mà điều kiện khó khăn hoặc là với cái đề mục mà khó tìm khó nghĩ khó nhìn,hiều không .Do vô minh trong bốn đề nên mới dẫn đến sáu khuynh hướng tâm lý.Từ sáu khuynh hướng tâm lý nó mới dẫn đến hai cái cách sống ác và sống thiện, hiểu chưa.Đứng ra người có huệ căn nghe hai cái này là đủ để có nội dung sống nội dung tu hành rồi.Tùy vào kiểu thích và ghét của mình,mình thích cái gì mình ghét cái gì thì mình sẽ hành động theo cái hướng đó.Cho nên Mỹ có một câu thế này "Anh hãy nói cho tôi biết năm chuyện mà anh ghét nhất và năm chuyện mà anh thích nhất.Tôi sẽ nói con người của anh như thế nào".Vì chính cái thích và cái ghét của mình nó mới đẩy mình về một cái hướng sống,một cái hướng hành động mà không giống người khác.Và đến cái chuyện tu hành cũng vậy,chính vì mình thích cái này mình ghét cái kia cho nên cái kiểu tu của mình cũng không giống.Tôi thấy có nhiều tăng ni và hành giả nhà tranh vách đất đối với họ không thành vấn đề miễn là chỗ đó có Phật tử lui tới, chứ tu mà không ai đi tới cũng buồn. Có người họ không quan trọng khách họ còn sợ khách nữa họ chỉ mong có một chỗ,ngày có bữa cơm đạm bạc nhưng mà chỗ đó vắng sạch. Vắng và sạch là họ chịu.Ở Miền Điện thì lại khác,chỉ cần ở đâu có thiền sư ngon lành,họ tu tập được tiến bộ.Còn cái chuyện ăn gì ở ra sao không thành vấn đề.Tại vì họ ở dơ nhất thế giới nhưng mà họ dơ bên ngoài họ sạch bên trong, chứ đừng có tưởng họ tẻ.Mình tu không cần sướng nhưng cần sạch,không cần sang nhưng cần tiện. Còn ai cảm thấy không cần tiện không cần sạch thì quá dễ quay trở lại chùa Miền tu tiếp hoặc là lên núi tu một mình.Nhưng mà nếu nói tới người sơ cơ buổi đầu thì chắc không cần sướng chỉ cần tiện,không cần sang cũng phải cần sạch.Bởi nhiều người họ chưa có quen,họ có gan họ rời bỏ cái nhà một hai triệu của họ mà họ về đó là họ giới rồi,mà bây giờ vô đó mà đòi họ thêm cái vụ mà ăn dơ ở dơ thì tôi nghiệp lắm.Họ muốn tu nhưng có nhiều người họ nói mà giống như họ rung rung vậy.con muốn quá Sư ơi mà nóng chịu không nổi, ăn chịu không nổi.Có nhiều bà nỏ,có gì đâu em đi em thấy có gì đâu tới chừng điều tra ra điều kiện bả trong nước tẻ hơn bên đây.Về mở dùm tôi

cuốn Thanh Tịnh Đạo, coi dùm tôi cái phần giải về Định. Trong đó có nói đến điều kiện trú xứ thích hợp cho các hạng hành giả. Tập đi, tôi muốn những người học phải coi, phải làm được ba việc sau đây. Thứ nhất học giáo lý mà lúc nào cũng phải có cái toàn cảnh (Overview), tôi ghét nhất là ông thầy dạy cái gì chỉ biết có cái đó không, mà tôi muốn quý vị có cái toàn cảnh. Học với tôi là phải có Overview. Thứ hai học kiểu gì không cần biết tôi dạy cái giống gì không cần biết nhưng mà lúc nào những cái học đều có thể đưa qua Pháp hành được. Chứ không phải học cho biết bỏ túi không phải mà tất cả cái học đều đưa qua pháp hành được và cái thứ ba tất cả những người học với tôi đều được đề nghị liên tục và liên tục là làm quen với cái chuyện tra cứu. Đừng có dạy dốt cầm đầu nghe ông sư phụ trăm phần trăm, sai bét. Vì sao, vì làm sao ông nhớ hết. Thứ hai nhiều khi ông diễn vậy ai biết. Cho nên làm gì thì làm phải nhớ ba điều này; thứ nhất học giáo lý để có cái toàn cảnh, tổng quát; thứ hai học gì thì học nhưng mà phải nhớ những cái mình học hoàn toàn có thể ứng dụng vô trong cái chuyện hành trì, chứ không phải học cho vui là sai rồi, học giáo lý mà để cho vui là sai bét; Cái thứ ba là phải có khả năng và phải có nhu cầu, phải có hứng thú để tra cứu. Tôi giảng cái gì, tôi kêu đọc cái Kinh đó, giảng hơi lâu lâu tôi kêu đọc thêm cái Kinh đó nhớ cái đó nhe. Thì ở đây quý vị vào cái phần định. Cái phần đầu tiên của phần định là trong đó nói về cái điều kiện trú xứ thích hợp cho các loại hành giả. Có những hành giả thích ngồi ngoài mái hiên hành thiền. Có vị thích vô trong đóng cửa còn kéo màn, sập mùng, chum mền, nhắm mắt thiền. Còn cái chuyện kiếp trước học là cái con cóc con ếch thì mình không biết phải trốn trong hang. Nhưng có nhiều vị cắt cóc cho vui chỉ để trốn mưa thôi chứ họ thích ra ngồi ngoài mái hiên thôi, hoặc ra ngoài rừng ngồi. Trong đó ghi rất rõ tình trạng sức khỏe tình trạng tâm lý của mỗi người đôi khi phải hợp với rừng với gốc cây hang động trời chống. Có người cần phải có am thất kiên cố chắc chắn. Có người chỉ cần sơ xài đại khái qua loa. Anh cơ tánh gì tôi không biết nhưng có bốn điều anh phải nhớ đó là Pháp Tài Lữ Địa. Pháp là đề mục thích hợp, Tài là điều kiện sinh hoạt OK, Lữ là thầy bạn cũng phải OK, Địa là trú xứ phải OK. Thiếu một trong bốn cái này khó tu và đương nhiên là tôi có một đề nghị nhỏ, cái này không phải đề nghị mà nhắc. Quý vị thử đi, một khi đã qua đó một tuần hay một tháng mình thử là một hành giả hết mục, có nghĩa là cái gì cũng buông hết. Phải có cái gan như vậy đó. Bên thiền tông Bắc truyền có một câu chuyện rất nổi tiếng. Đó là câu chuyện công án. Một người đang cắn chặt một nhánh cây ve ra ngoài vực thẳm ngàn trượng, nếu có ai hỏi ông ta cái gì ông ta có nên trả lời không. Thì cái câu đó nó có nhiều cái cách diễn giải lắm. Nhưng mà diễn giải theo Nam truyền rất là hay. Đó là khi một người mà chuyên tâm tu thiền rồi họ không muốn mở miệng. Thứ nhất mở miệng là phải nói về đạo, mà nói về đạo biết nói sao đây khi mình đang thành đạo. Để giải thích về thiền thì phải nói rằng chỉ có người hành thiền mới biết thôi. Tất cả những cái gì mình học chỉ là lý thuyết ở ngoài hành lang thôi chứ còn để bước vào bên trong thì phải là hành giả. Cho nên chuyện thứ nhất, bước vào cái khóa tu chuyện đầu tiên đó là hạn chế không có trao đổi, mình phải nhớ rằng mình đang cắn cái nhánh cây. Không trao đổi là vì sao vì không thể dùng ngôn ngữ diễn tả cái điều không thể giải thích. Thứ hai không cần thiết khi chúng ta phải mở miệng. Tôi nhớ có một câu chuyện rất là kỳ nhưng đối với tôi câu đó rất thú vị và nó rất là ý nghĩa. Có một vị tăng nổi tiếng ở trong Nam đi ra ngoài Huế đến thăm Ôn Thiền Lâm tức là hòa thượng Hộ Nhẫn. Thì khi vị này đi ra thì các phật tử địa phương họ tới họ thăm. Rồi đám lữ họ thăm đến chiều tối họ đi về còn kẹt lại một hai ông nam. Thì y ta nghĩ y ta là nam nên ở thoải mái y ta không có màng tới giờ giấc. Nói chuyện từ bảy giờ tám giờ chín giờ mười giờ mười một giờ. Thì Ngài nghe nói chuyện tiếng cười Ngài mở cửa ra Ngài nói "Khuya rồi đi nghỉ mai dậy sớm" Ngài đóng cửa lại. Lát sau thì cũng râm rì râm rì một hồi không phải họ lý nhưng mà họ tính đứng dậy rồi nhưng mà tại vì nó bắt chớn bỏ không được nên nói tiếp. Lát sau Ngài mở cửa ra "Khuya rồi nửa đêm rồi" Ngài đóng cửa lại. Tới lần thứ ba, gần một giờ rồi. Lần này Ngài mở cửa "Đã nói từ vô lượng kiếp bây giờ vẫn còn nói". Cái câu đó hay vô cùng. Cái câu đó tôi nghe kể lại thì cái người kể tôi nghe họ kể họ cười nhưng mà tôi thấy cái câu này... Có nghĩa là kể từ bây giờ bất cứ ta làm cái chuyện gì ta phải nhớ rằng ta làm cái chuyện này từ vô lượng kiếp rồi. Mà tới bây giờ nếu nó thật sự cần thì mình mới làm chứ nó không cần lắm thì... tôi nói hiểu không. Cái chuyện gặp nhau pha bình trà ngồi hàn huyên cái đó mình làm từ vô lượng kiếp rồi mà bây giờ còn mắc cái chứng gì thiếu thốn gì mà còn làm nữa. Mà nói cho cùng có nhiều cái quay phim chụp hình thì rất đẹp nhưng xét về nội dung tẻ vô cùng. Đó là cái tâm sự, thật ra chúng ta

không có cái gì để tâm sự. Tâm sự nó có hai, một là đem chuyện buồn của mình nói cho người ta nghe, người ta có giải quyết được cái gì đâu. Thứ hai là kể chuyện vui của mình cho người ta nghe mình càng vui thêm nữa. Cho nên chúng ta không có cái gì để nói cho nhau nghe hết. Trừ khi nói mà để hỗ trợ nhau, còn nếu không phải để hỗ trợ nhau thì tất cả mọi cái sự trao đổi rất dễ là vô nghĩa và vô duyên. Cho nên bắt đầu làm chuyện gì hãy nhớ câu chuyện tôi vừa kể đó mình đã làm cái chuyện đó từ vô lượng kiếp rồi. Và có những cái thiên viện ở bên Nhật có những cái rất là hay. Vào trong đó chuyện đầu tiên bước vào là bao la, thiên viện rộng lắm cả năm mươi mẫu cả trăm mẫu, nhưng mà chỗ bắt đầu vô họ làm cây đà cái cây ngang và họ để hàng chữ "Hãy học cúi đầu". Cái câu đó hiểu sao cũng được hết. Rồi đi một đôi nữa thì cái lối đi từ khu A mà qua khu B nó có cái cổng thay vì người ta để đi luôn nó làm cái cây gạch cửa to đùng bằng gỗ. Thì lần này họ để "Hãy học pháp nhìn xuống chân". Rất là hay. Có nghĩa là hai câu đó muốn hiểu sao cũng được hết đúng không. Học được hai cái đó đã là tu rồi quý vị. Mới bước vô là "hãy học cúi đầu", rồi vô trong thì "hãy nhìn xuống chân". Và chưa hết còn một cái này nữa, trong thiên viện có một cái quy định là chỉ nói cái gì cần thiết. Nếu hành giả nào mà bị phát hiện ba lần nói chuyện không cần thiết thì họ sẽ bị mời đi. Mình chỉ được quyền hỏi những câu thí dụ như là "cái chổi quét nhà ở đâu rồi" hoặc là "Tôi cắt cây chổi này ở đâu" mấy câu đó thì OK. Còn không nữa thì tất cả hành giả đều có khả năng nhận xét những cái câu trao đổi nào đó mà được coi là không thật sự cần thiết. Ví dụ nói "bữa nay lạnh quá hé" là cái câu không cần thiết, như mấy đứa khủng nó đâu biết lạnh. Tôi biết này giờ tôi nói cái này có người nói tại sao mà ông nói chi li, nhưng mà mấy cái đó là cái mình phải nhớ. Hồi sáng tôi có kể cho một số người trong phòng trong này nè. Mình lên mình trình pháp mình nói tùm lum hết, thì thiên sư đợi mình nói xong thiên sư chỉ hỏi nhẹ thôi "Này giờ nói có chánh niệm không". Này giờ you nói you trình pháp đó có chánh niệm không, nói dốt thì thiên sư biết chứ, ông nhìn bô lô bô la ông biết. Ông chỉ hỏi một câu nhẹ "này giờ có chánh niệm không". Nếu mà anh tu hành ngon lành, thì từ lúc anh có cái ý muốn lên đây gặp tôi là anh đã có chánh niệm rồi và từ đó anh đi lên đây là anh đã đi chánh niệm và bắt đầu anh mở miệng là anh đã có chánh niệm. Cho đến khi tôi hỏi anh là anh vẫn tiếp tục bằng chánh niệm. Là đối với hành giả thứ thiệt. Còn đấng này là nhiều người, sẵn đây tôi nói luôn, rất nhiều hành giả Việt Nam bị một thứ bệnh kinh khủng đó là bệnh đồng hồ. Cho rằng ta chỉ có tu theo cái đồng hồ, thường mình quy định hai tiếng, thì ngoài hai tiếng đó ra mình thoải mái, cái đó là sai. Vì hành giả có ba hạng Hạ, Trung và Thượng. Hạ là sao là tu theo cái đồng hồ, ngoài cái giờ tu ra muốn làm gì cũng được, muốn đi đâu cũng được, muốn gặp ai cũng được. Đi đâu làm gì gặp ai cũng được đó là bậc hạ. Hành giả bậc trung cũng tu theo cái đồng hồ, nhưng ngoài cái giờ hành thiền ra chỉ làm toàn cái việc lành không hà, lao dịch, chấp tác, quét dọn, rửa ráy, nấu ăn, coi kinh sách, nghe băng giảng thì đó là bậc trung. Còn bậc thượng thì không, từ cái lúc mở mắt trên giường, lúc đầu ngày cho đến lúc khép mắt lại, trước giấc ngủ đêm, chánh niệm liên tục, chứ không có cái vụ treo đồng hồ là không có. Thì tùy mình thôi, tùy mình bậc thượng bậc trung bậc hạ. Nhưng mà phải nói. Tôi hỏi bà con cái này, bà con trồng một cái cây, bà con tưới thiệt là nhiều nước trong vòng ba ngày rồi sau đó mình để mười ngày khô rồi mình tưới tằm tã ba ngày được không, dù tôi có tưới bù nhưng vấn đề trong suốt mười ngày bỏ không đó nó sống bằng cái gì. Ở đây cũng vậy, không thể nào tu theo cái kiểu đồng hồ. Tập trung rồi ngồi rỗng rỗng tùm lum hết. Cuối cùng buông ra cái đề cho chánh niệm nó chết khô. Sống lằng xằng lằng xằng cho đã rồi tới giờ cái quay trở vô xếp bằng nữa thì còn khuya nó mới thành tựu. Thứ hai tôi nhắc lại một lần nữa, tôi vừa xài chữ thành tựu, đúng là cái chữ đó tôi không vừa ý lắm nhưng mà tôi chỉ mượn tạm. Thành tựu đây có nghĩa là gì, có nghĩa là mình không có làm chủ được chánh niệm mà chánh niệm lúc này nó không còn là của mình, lúc có lúc không. Mình phải làm sao chánh niệm nó là một món đồ lấy trong túi ra, có nghĩa là dễ dàng. Nên nhớ cái này, một người có khả năng chánh niệm liên tục, thì người đó mới có thể tranh thủ cái cơ hội kiếp đạo. Bởi vì cái Ba La Mật của mình theo mô tả trong Kinh. Một người đã tu một trăm ngàn đại kiếp, nhưng không phải lúc nào ở trong cái kiếp đó cũng có thể kiếm đạo giống nhau. Cái Ba La Mật nó không giống như tiền. Tiền thí dụ tôi có một trăm ngàn trong nhà bank thì tôi muốn rút lúc nào tôi rút. Nhưng mà cái Ba La Mật không có. Có những thời điểm ở trong đời của mình, là thích hợp nhất để cho cái Ba La Mật đó chín mùi. Còn một lúc khác thì nó sẽ không thành. Nhớ cái đó chứ đừng có tưởng là không sao Sư trí tuệ nhiều cô Phật pháp giỏi cô trí tuệ

không sao, chắc lúc nào cô cần là cô vô ngồi giống y chang vậy. Không phải, cái giây phút mà tốt nhất đó, một năm như vậy, một tháng như vậy nó chỉ được một hai lần thôi. Cho nên cái người mà chánh niệm liên tục là họ không có bỏ lỡ cơ hội(1:25:28)

[29/10/2020 - 07:40 - Nguyentonga2501]

Thứ hai là mình không biết mình chết lúc nào. Thứ ba là làm chủ được cái nghiệp, có nghĩa là khi mình sống liên tục như vậy mình sẽ không làm cái gì để mình phải hối hận, hiểu không. Nó quan trọng lắm và có rất nhiều người ở đây có thể vì tò mò đến nghe nhưng mà quý vị cũng rất là ngạc nhiên tại sao Kinh điển trùng trùng mà tôi cứ đề Tứ Niệm Xứ ra tôi nói hoài. Là bởi vì, suy cho cùng học bao nhiêu đi nữa cũng chỉ nhắm về một mục đích duy nhất trong đạo đó là sống tỉnh thức. Chỉ có sống tỉnh thức thì anh mới có thể trao đổi tất cả hạnh lành, nhớ nhe. Tôi nói chậm thật là chậm chỉ có sống tỉnh thức thì anh mới có thể dọn đất cho tất cả hạnh lành, tin tôi đi, phải tin chuyện đó, phải sống chánh niệm thì anh mới có cơ hội anh mới dọn được bãi đất ngon lành cho tất cả các hạnh lành. Còn khi mà anh sống không có cái kiểm soát không có tỉnh thức thì rất là nguy hiểm lúc đó nội tâm bị xem là bỏ ngõ. Ở đây có ai hiểu chữ bỏ ngõ không, bỏ ngõ có nghĩa là khóa lấp. Nhưng có một chuyện này nữa quan trọng. Chánh niệm liên tục nhưng bằng sự thanh thản chứ không phải bằng cái sự gượng ép, khiến cưỡng, gò bó. Thí dụ ngay cả hành thiền quan sát hơi thở là để tự nhiên lựa một tư thế thoải mái, cái chuyện ngồi kiết già đưa hai cái lòng bàn chân lên hay là bán già chỉ đưa một bàn chân lên hoặc là kiêu ngồi Miến điện chân trong chân ngoài thí dụ như vậy cái đó không quan trọng cách ngồi nào thoải mái thì thôi, còn cái bàn tay thì muốn để lên đây cũng được để vịn lên đầu gối cũng được để ngửa vậy cũng được. Có nhiều người giáo lý không chịu học, thiền không lo thiền mà cứ thắc mắc hai cái tay để làm sao, để tay phải trên tay trái hay là tay trái trên tay phải. Tui hỏi chứ cô tính làm mẫu để đúc tượng hả, cô mới nên hỏi cái đó chứ nếu mà cô có ý tu thì cô làm cái gì cũng được miễn là ở trong đó. Chiếc xe bò không chạy thì đánh con bò chứ không đánh cái thùng xe, hiểu không. Ngồi thiền thì giải quyết cái tâm chứ không có đi giải quyết cái vụ ngồi kiểu gì. Hành giả thứ thiệt có thể họ ngồi rất là thấy ghét miễn sao họ thoải mái thôi nhờ vậy họ có thể ngồi lâu. Mặc dầu ngồi lâu không phải là tiêu chuẩn để đánh giá hành giả, hiểu không ta. Nhưng nếu khả năng ngồi lâu được vẫn tốt hơn vì sao vì một ngày có bốn cái tư thế đi đứng nằm ngồi. Nếu mà chia đều ra được thì sức khỏe rất là tốt, chứ chìm sâu trong một hai tư thế không nên, hiểu không. Rất là phản khoa học, phải chia đều ra một cách hợp lý. Có đi có ngồi có nằm, tinh tấn bằng trời hãy nhớ rằng ta không phải là A La Hán. Nên cái giờ ngủ đừng để thức quá. Và ta không phải là A La Hán nên dầu ta có ăn uống đạm bạc cách mấy ta cũng không thể bảo đảm là ta không bị thiết chất, không bị dư chất, hiểu không. Chứ đừng có cực đoan quá tu là phó mặc cho Tam bảo, tu là cúng dường thân mạng cho đức Phật, rồi thề thốt cho đã rồi mình sống phản khoa học được ba bữa nó lật ngang, có hiểu không. Tôi cảm tuyệt đối cái chuyện cực đoan, quá khích. Hồi giáo thật ra cũng không có tệ, nhưng vì cái thành phần quá khích nó làm cho Hồi giáo trở thành kẻ thù chung của nhân loại, hiểu không. Quả thật rất là bậy. Bất cứ một cái hệ thống tư tưởng chủ nghĩa học thuyết nào về chính trị hay là về tôn giáo mà khi nó lọt qua cái khu gọi là cực đoan quá khích thì nó đều bậy hết, hiểu không. Cái cực đoan rất là bậy, đạo đức hay ho cách mấy, minh triết văn hóa cách mấy mà hễ nó dính vô, mình nghe có cái mùi của cực đoan là bắt đầu nó bậy rồi. Tin tôi đi, thiếu quá cũng không được mà dư quá cũng không nên, nhớ nhe, cái này cực kỳ quan trọng. Cho nên hành giả ngoài cái việc không ngừng trao đổi chánh niệm là một. Không từ chối những cái cơ hội tu tập các hạnh lành, thì toàn thời gian chỉ có sống chánh niệm. Nhưng mà ở đây tôi nhắc lại một lần nữa. Nếu quý vị có cái đại nguyện trở thành nhân vật lớn như là Phật Tổ hay là Phật Toàn giác thì thôi tôi không có bàn tới vì cái nguyện lớn phải chấp nhận đi xa. Còn nếu quý vị chỉ dốc lòng cầu giải thoát ngay trong đời này kiếp này thì làm ơn nhớ dùm cái này. Ta không có lý do gì mặc cảm, ta tuyệt đối không có lý do gì mặc cảm, tự ti rằng mình không có đủ phước lành để đắc đạo. Vì mình có biết cái khi gì mà mình tự ti mặc dầu đặc biệt cũng không nên tự ti. Có nhiều người kêu họ đừng tự ti họ nhảy qua tự tôn. Ta không nên tự tôn nhưng cũng không nên tự ti. Có nghĩa là ta phải nhớ rằng, nếu ta dốc lòng cầu giải thoát thì tại sao ta không thử. Nên nhớ cái câu này, nên phát huy Ba La Mật chứ đừng có tu bằng cái tâm trạng vung bỏ Ba La Mật. Phước lành có hai một là phước để đi ra và phước để đi vào. Khi mình làm phước mà cầu quả này quả kia thì đó gọi là phước Hữu lậu. Còn khi mình làm các

công đức bố thí phục vụ mà với lòng cầu giải thoát thì cái đó gọi là phước Ba La Mật, hiểu chưa. Chữ Ba La Mật từ cái tiếng Phạn là Pàramitā. Có nghĩa là cũng cái việc làm đó nhưng khi được thực hiện bằng cái mục đích giải thoát. Cũng công đức mà được làm với mục đích là cầu quả nhân thiên mong cho con được cái này cái kia... Cái đó gọi là phước Hữu lậu. Có nghĩa là cái phước mà nó còn vương kẹt ở trong ba cõi sáu đường. Còn cũng cái phước y chang như vậy, cũng rửa chén chùi cầu. Nhưng cầu giải thoát, mong hưởng tới quả giải thoát thì cái đó gọi là phước Ba La Mật (Pàramitā). Pàramitā đó là cái pháp môn để đưa người ta qua cái bờ khác, gọi là đáo bỉ ngạn hoặc là Ba La Mật Đa. Bởi vậy mới có cái câu minh trú là "Gatē gatē, paragatē, parasam-gatē, Bodhi svaha" (Hãy đi hãy đi, hãy qua bờ bên kia, hãy lìa bỏ bờ này, đừng có tiếp tục dậm chân tại chỗ) (1:36:16)

[30/10/2020 - 08:41 - Nguyentonga2501]

Hay vậy đó, cho nên tôi mới biết một câu chuyện đó là. Hồi đầu Thị Ngạn thiền viện có bốn mươi mẩu đất thì ngẫu nhiên giữa miếng đất có con suối, thiền sư mới làm một cái cầu đặt tên bên kia là bờ mê bên đây là bến giác. Bên bờ mê gồm có nhà bếp, có nhà khách. Còn bên giác thì có chánh điện. Ngày chủ nhật thiền sư thấy bên bến giác vắng que mới hỏi ông thị giả; Hành giả đi đâu rồi; Bữa nay nó qua bên bờ mê hết bên đó có đồ bánh xèo. Xưa nay bờ mê bến giác là hiểu theo nghĩa bóng, bữa nay Trầm mới lòi nó trở về cái phàm trần. Mà ông thị giả nói rất là bình thường, tại ai biểu sư phụ đặt tên chi, sư phụ đặt thì con kêu. Ông nói ủa sao nay bên bến giác không còn ai vậy con; Dạ nó qua bờ mê hết rồi, bên đó đang đồ bánh xèo. Sẵn bữa nay tôi nói luôn, thương lắm quý vị. Tù là một, sinh viên ký túc xá là hai, lính là ba, hành giả là bốn nó thềm ăn. Nó thềm ăn lắm tại vì trong đó ăn theo kiểu kham khổ. Nó thềm nhiều cái ác ôn lắm, nó thềm bánh ướt, xếp cái chân lại thấy người ta chiên bánh xèo không hà. Có những hành giả tây nó ngồi thiền một thời gian, nó ngồi thiền Tứ Niệm Xứ, nó ngồi thiền Samatha là thiền đề mục, nó lên nó trình thiền sư nó nói cái hình tròn tròn mà Ngài cho nó niệm đề mục đất con niệm con thấy nguyên cái Piza không hà thì không biết con đắc cái gì. Nó niệm đất đất đất nó niệm riết rồi nó nghe hai bên nó chảy nước miếng, thấy nguyên cái Piza to đùng. Thiền sư mới nói con không có đắc gì hết, con chịu khó con đi ra tiệm con làm cái nó về nó hết hà. Còn một chuyện nữa rất là quan trọng, có một cha hành giả, cách đây ba bốn ngày chả ngồi thiền mà sao cứ mỗi lần ngồi là chả thấy nguyên một con nhện to khoảng chừng bằng cái thúng vậy đó nó nhảy lên mình nó chụp. Mà biết con nhện là ai cũng sợ nó đúng không mà nó to bằng cái thúng nó nhảy lên nó chụp ảnh làm sao ảnh không sợ được, mà thấy mấy đêm liên tục. Ảnh sợ quá ảnh lên nói sư phụ ảnh bị vậy đó giờ làm sao. Sư phụ nói ma âm ma chướng, cái đó thì thường thầy chữa được. Sư phụ mới lấy cây bút lông quẹt quẹt vô cái nghiêng mực, sư phụ nói con cứ cầm cái cây này về phòng con để kế bên con ngồi thiền mà con thấy nó nhào tới thì con vẽ lên nó cái chữ Phật. Thì đêm đó đang ngồi, ảnh để cây đó kế bên, ảnh đang ngồi hít ra hít vô, hít ra hít vô thì con nhện nó chực nhào tới ảnh mới vẽ, vẽ xong ảnh mới liện cây bút ảnh chạy lên ảnh nói. Sư phụ con vẽ xong rồi, sư phụ nói vạch cái áo ra coi trên bụng cái rốn ảnh nguyên chữ Phật, có hiểu không, cái vọng, tôi kể có nhanh lắm không, không hiểu hả. Có nghĩa là đêm nào ảnh cũng thấy con nhện, cuối cùng sư phụ biết mà nói thì nó không có hiểu phải cho nó thực chứng nó mới hiểu. Khi con nghĩ nhiều Piza thì ngồi thiền con thấy Piza thôi. Một lần khác, có một hành giả lên hỏi ngài thiền sư, sư phụ ơi vọng tâm là cái gì. Sư phụ nói, nói bằng lời không được cũng giống như hành giả cái người ngậm nhánh cây ve ra ngàn trượng mở miệng ra không có được, có nhiều cái không nói được. Nhưng mà thôi cũng phải giả thích cho con, con mới tu được, mới đưa cho đệ tử tờ giấy ông viết chữ Khi (monkey). Ông nói con đem tờ giấy này về phòng con ngồi thiền như mỗi đêm vậy đó, nhưng con phải hứa với thầy từ đây cho đến sáng mai con không được nghĩ về con khi. Thế là thằng học trò nó nghe nó cũng chưa hiểu gì nó về nó để miếng giấy đó mà nó ngồi thiền, hít vô thở ra là vì sư phụ cầm nghĩ tới con khi, suốt đêm nó thấy con khi không hà, hiểu không. Cầm thì tự nhiên nó vậy, tôi nay về thử đi. Thì cuối cùng nó chịu không nổi khoảng ba giờ sáng nó chịu hết nổi mà nó ngủ không được nó thiền cũng không được nó tức quá tức chạy lên gõ cửa sư phụ. Sư phụ nếu mà cái hình ảnh con khi này không nên thì sư phụ đừng có nhắc, còn đặng này tự nhiên sư phụ viết chữ khi xong sư phụ còn kêu con đừng có nghĩ tới là sao. Con không có cách nào mà con khi nó rời đầu con được hết. Sư phụ mới nói là vọng tâm đó, hiểu không. Tức là khi nó treo tồn ten như vậy

đó tức là mình cứ chạy theo cái mà mình không muốn, chạy theo cái không cần thiết nó đều là vọng tâm. Thì nói gì cũng không hiểu nhưng đem cái hình ảnh đó ra thì ảnh hưởng thì ra vọng tâm là như vậy. Có nghĩa là mình chạy theo cái không cần thiết gọi là vọng tâm. Mình đang theo dõi hơi thở thì chỉ hơi thở là đề mục cần thiết, rồi khi mình đang ngồi mình nghe một tiếng động 'bùm' nếu đã nhập định thì không, còn nếu chưa nhập định mà nếu là hành giả tu Tứ Niệm Xứ nghe kỹ nè "không nên để ý cái gì không cần thiết, lúc đang niệm hơi thở chỉ có hơi thở mà thôi. Tuy nhiên, thiền hơi thở không phải là thiền chết, nó không phải là thiền đứng yên, mà nó là thiền.... Cho nên khi mà hành giả tu Tứ Niệm Xứ mà đang ngồi theo dõi hơi thở mà nghe một cái 'bùm' thì hành giả niệm liền 'nghe'. Đang theo dõi ra biết ra vào biết vào, nghe cái 'bùm' là niệm liền 'nghe', nhĩ thức đang có mặt, xong chưa. Tiếp theo là hành giả phải biết liền ta đang sợ hoặc là ta đang bực mình. Thì lúc đó hành giả mới biết cái thứ hai nữa, ta đang muốn bước ra ngoài, thì hành giả mới đứng dậy biết rõ đang bước đi. (bước ra ngoài để xác định coi tiếng động đó là cái gì), lúc nhìn cũng phải nhìn bằng chánh niệm. Rồi bắt đầu khép cửa lại bằng chánh niệm, chốt cửa lại bằng chánh niệm, đi trở lại cái chiếu ngồi cũng bằng chánh niệm, ngồi xuống bằng chánh niệm và tiếp tục. Chứ không phải thiền đây có nghĩa là trời sập bên ngoài và vẫn ngồi lý bên trong thì không nên. (Su cho phép con hỏi có hai vấn đề, hỏi đó con ngồi thiền thì cái nhóm tu ngồi thiền. Có một người xài cái bọc đó Sư, cứ xúc ra xúc vô nó sột soạt hoài con ngồi thiền không được con cảm thấy rất là bực mình. Nhưng mà điều kiện thứ hai là con ngồi ngoài trời mà mấy cây trúc tre gió mạnh nó xào xào con biết đây là cây trúc nó kêu lớn lắm nhưng mà con không có cảm giác bực mình, mà cái người trong bạn đạo trong thiền viện thì mấy cái bọc xài ngồi thiền chung mà cứ xài cái gì đó mà cứ sột soạt hoài con chịu không nổi). Ok! Tôi nói cho cô biết rằng, tôi báo với cô rằng khi cô đem câu hỏi này cô hỏi một trăm vị cô sẽ được nhận một trăm câu trả lời. Nhưng mà riêng ở đây tôi sẽ trả lời theo kiểu của tôi. Trả lời kiểu của tôi là sao, có nghĩa là tôi làm cái gì trong tình huống đó thì tôi sẽ nói cho cô biết. Còn nhớ không cách đây hai ngày tôi nói, tất cả mọi chuyện thiện ác buồn vui đều là cái để mình nhìn hết. Tại sao mình nghe cái tiếng bụi trúc lao xao mình không bực, bởi vì ở đó không có người. Bên Nhật có một câu chuyện rất là hay. Đêm tối ta chèo xuồng trên một dòng sông đêm, có một chiếc xuồng khác nó tông vào. Nếu mà ta thấy trên chiếc xuồng đó có một người thì ta sẽ giận hơn là trên chiếc xuồng đó không người. Chưa hết, nếu trên chiếc xuồng ấy mà là một cô gái thì cái cảm giác nó khác với cái người trên xuồng đó là một chàng trai. Nếu mình bị tông mà mình là con gái thì mình thấy cái người tông là Lê Minh bỏ qua. Nếu mình là con trai mà đưa tông mình là Trần Ngọc Liên thì bỏ qua. Nhưng mà nếu người tông mình là cái bà hàng xóm mới cãi lộn hồi chiều tình hình có khác. Thì ở đây cũng vậy khi mà sáu cảnh trần mà nó ập tới chuyện đầu tiên hành giả đừng nhìn nó từ cái gốc độ 'tôi', 'tôi là', 'của tôi'. Chuyện đầu tiên né nó trước. Cho nên, nếu mình thấy cái tiếng xào xạc của bụi trúc nó là không ai cho nên mình nhin được. Nhưng mà khi mình nghe cái tiếng mà lao xao, cái tiếng mà sột soạt của bạch ni long thì mình không nhin được, thật ra cái âm lượng nó không có lớn hơn đâu nhưng mà vì nó gắn liền với con người, mà cái con người vô ý thức, nó tu không được mà nó vô nó phá người ta. Nó tu không được mà nó vô đây nó làm phiền một hành giả cao siêu như mình. Có nghĩa là cô chỉ nghĩ một chuyện đó là lại thêm một cảnh để biết, lại thêm một cảnh nữa để biết, thay vì chỉ có hơi thở vào ra, thay vì chỉ có tâm trạng, thay vì chỉ có cảm xúc, chỉ có cảm giác. Bây giờ nó thêm cái vụ âm thanh này nữa... và hãy nên nhớ biết đâu cái đề mục mà mình cảm thấy ghi nhận thoải mái nhất nó lại không giúp được gì cho mình, mà nhiều khi mình lại đắc đạo trên những cái đề mục mà thấy ghét nhất. Vì sao, vì trong Kinh giải thích cái chỗ này nghe mới nổi da gà nè. Cái đề mục nào mà nó đập vô cái ngu của mình nhiều nhất. Thế nào một đề mục thích hợp, đề mục thích hợp là cái đề mục mà nó chọt vô trong cái chỗ nhược của mình thì gọi là đề mục thích hợp. Các vị chiêm cứu các vị biết, khi chiêm đúng nguyệt thì nó tê, còn chạt nguyệt thì nó đau. Cho nên coi chừng có thể những cái đề mục mà gây sốc nhất nó chính lại là đề mục hợp với mình, mặc dầu mình không thích nó. Còn những đề mục mình thích chưa chắc là nó hợp. Cho nên hành giả tu Tứ Niệm Xứ không có bỏ sót một cái gì hết. Ở trong chú giải ghi rất là hay. Giống như người mà đi lượm vàng, vàng lớn vàng bé gì cũng lượm. Nhiều khi gặp lấp lánh lượm luôn. Ở đây cũng vậy, hành giả tu Tứ Niệm Xứ, không bỏ sót một cái diễn biến nào xảy ra hết. Nhưng mà các vị thế nào cũng thối mắc, ủa như vậy tui đang ngồi thì tôi nghe đủ thứ chuyện hết thì tôi phải tập trung thể

nào. Trong Kinh ghi rất rõ, cái gì nổi bật nhất. Máy cái này quý vị thấy, đặc biệt buổi chiều nay toàn là công phu thượng thừa của nhiều năm mà nếu quý vị không ghi là mai một khỏi tu luôn. Khi tôi ngồi yên mà cảnh quá nhiều thì tôi chú ý cái gì, chú ý cái gì nổi bật nhất, nhớ cái đó. Máy cái đó hãy nhớ chứ còn mà vô ghi lung tung hết mà không biết chiều nay ông nói cái gì, rồi mai một đi hồi nữa. Tại sao học thầy hay hơn học sách. Là vì học thầy, thứ nhất là có chỗ để mình hỏi thứ hai nữa là nó sinh động hơn đọc sách và phải nói thêm ông thầy là cái chỗ quy tập của nhiều sách. Cho nên sách chỉ là một cuốn, cho nên phải nhớ cái đó. Tôi không dám nói tôi là thầy, tôi chỉ ví dụ thôi. Trong những tình huống, trong những trường hợp như thế này nên lắng tâm đừng bỏ một chi tiết nào và nhất là để ý cái nào mình thấy cần xăm thì phải ghi nhớ cái đó. Trong bài giảng của tôi mấy năm nay đặc biệt không phải giảng cho vui, mà tôi giảng để cho quý vị học. Mà đằng này các vị thấy cà lơ cà lơ rồi đến bữa gặp thầy khác về cũng tiếp tục cũng là vô nghe bơ bơ nữa thì cả đời chỉ thành ra cái hủ bơ thôi, có hiểu không. Mặc dầu tôi nói, tôi nặng lời tôi chửi tùm lum vậy quý vị nhớ không có được giận. Vì sao, thứ nhất tôi có lý do gì tôi chửi quý vị, tại

cái kiểu nói tôi nói không có mềm thôi. Tôi mua lòng quý vị chưa kịp mà mắc gì tôi làm cái chuyện mắc lòng đúng không. Mà nếu có mắc lòng thì có sao đâu, là vì sao. Minh tu là minh tu cho Phật Giáo, mình hành là hành cái Phật Hạnh cho nên nếu quý vị có phật ý thì cũng là chuyện bình thường. (1:50:50)

[31/10/2020 - 09:37 - Nguyentonga2501]

Cho nên mỗi lần mình bị bệnh mình chỉ nghĩ là thêm một cảnh để niệm vậy thôi. Thay vì hồi đó mình niệm toàn là cảnh ngọt. Máy ông thiền sư khác đẹp trai, giọng nói du dương, truyền cảm, truyền niềm thì mình niệm khác. Thì thêm cái ông hơi lạ lạ thì mình nói thẳng cha đó thêm cảnh mới. Nhớ cái này quan trọng nè. Tứ Niệm Xứ là niệm từ đầu tới đuôi để chịu, khó chịu, sợ, giận, thích, ghét. Tất cả đều là cái để nhìn và nhớ không can thiệp và không suy diễn. Tứ Niệm Xứ là chỉ có thấy chứ không suy nghĩ đó là Tứ Niệm Xứ. Đừng có bắt trước mà nghe cái chữ quán chiếu tôi thù còn hơn... Tại vì biết cái gì mà quán, nghe kịp không cứ chánh niệm dùm cho tôi, cứ chánh niệm, nó sao biết vậy khi duyên lành thích hợp tự nhiên trên cái nền mà của chánh niệm ấy ta sẽ phát hiện ra rất là nhiều chuyện, hiểu không. OK! Nói vậy mà không hiểu, tôi dặn các vị nè. Các vị chỉ cần làm cho tôi một chuyện thôi. Mỗi ngày là quét sân ba lần, sáng quét lần, trưa quét lần, chiều quét lần. Tôi chỉ dặn như vậy thôi, mà nếu quý vị quét trong một thời gian dài thì các vị sẽ biết được nhiều chuyện trong cái khu chùa này có đúng không, mà tôi có dặn quý vị để ý không hay là tôi chỉ dặn quý vị quét thôi, chỉ dặn quét thôi. Nhưng khi quét lâu ngày, quý vị sẽ biết đây là gạch tàu hay là gạch bông hay là xi măng. Ở đây cũng vậy, cứ cầm đầu mà quét lâu ngày quý vị nhận ra nhiều chuyện hay lắm. Bữa nào gió nhiều thì lá nhiều. Có nghĩa là khi mình sống chánh niệm lâu ngày trên cái nền của chánh niệm ấy ta phát hiện ra rất nhiều chuyện. Phát hiện cái gì? Thí dụ: Khi mà ta sống chánh niệm lâu ngày ta sẽ phát hiện ra là đời sống của mình mỗi giờ nó là sự đáp đối, là sự tiếc nuối, thiện, ác, buồn, vui, thương, thích, ghét, sợ. Có nghĩa là trong một giờ đồng hồ là mình đã là liên tục vô thường. Chưa hết, cái thân của mình muốn thấy nó vô thường để ệt hà. Xếp bằng ngồi thẳng lưng dùm tôi trong mười lăm phút coi nó có vô thường không, hiểu không mà nếu nó li thì ngồi thêm cho nó mười lăm phút nữa coi nó có vô thường không. Có nhiều người họ nói tôi mới có ba phút là nó vô thường rồi. Cái bà đó bà nói tôi mà không biết tôi nên thương hay nên giận bà nữa. Bà nói sư ơi con hỏi sư mà con hỏi nhỏ nhỏ, con không biết con đắc cái gì ngồi xem phim Đại hàn con coi mười lăm tập không mới, mà ngồi thiền trời ơi có ba phút mà nó mới lên tới óc mà không biết cái đó có gọi là đắc không sư. (Bà coi như là bà nhập thất mà, chỉ có khoảng chừng một chục cái lon... với mấy cái bao ... với thêm mấy cái cuộn giấy để giành lau nước mắt. Xem phim Đại hàn thì hay có cái vụ khóc lắm. Bà nói ngồi xem một chục với mười lăm là nó vô tư nó không có đau cái gì hết á. Vậy chứ vô thiền viện mới có ngồi ba phút mà nó đau từ ở trên nó đau xuống giống như đau để vậy, bà nói lạ quá hà, bà hỏi vậy là có đắc hay không). Tôi gọi cái đó là ngu si tam muội, bây giờ hiểu chưa. Tôi không có hề giỡn nha, tôi nói đạo mà tại nói theo cái kiểu nó không trang nghiêm thôi, mấy cái này là phải nhớ. Cho nên có một cái vị hành giả hỏi thiền sư tại sao trí nhớ con kém quá. Thì vị thiền sư hỏi ông một hai chuyện. Thầy hỏi vậy chứ nhà ở đâu, hình như đây lại đó có đi ngang cái tháp nước phải không, ông nói dạ. Tháp nước chắc có lâu lắm rồi hả, ông nói dạ nó có từ

thời thuộc địa Anh. Thầy mới nói trí nhớ của ông không có kém mà tại ông nhớ toàn chuyện tâm bậy không hà. Ngài mới chỉ cái cách để cho ông hiểu, ngài tình cờ hỏi nhà ở đâu, ông cứ lo ông khai. Thì lúc ông nói quá trời nói xong xuôi rồi thầy mới nói ông đâu có trí nhớ kém đâu, ông còn giỏi hơn Sư nữa. Thứ hai nữa là có một người đến hỏi vị thiền sư vậy chứ sao con không có khả năng chịu đựng tinh tấn để ngồi lâu. Thì thiền sư hỏi vậy chứ, có bao giờ ông có thể ngồi một hai tiếng đồng hồ mà không đau không. Ông nói ngộ lắm, thiền thì đau mà ngồi coi đá banh thì không đau. Thì nói như vậy là cái khả năng tinh tấn của ông không phải là không có. Nhưng mà tại trong đầu ông cái trái banh nó quan trọng hơn Niết bàn. Các vị biết có một cái thống kê là đàn bà thích làm đẹp hơn là thích sống lâu. Nói ra không ai tin nhưng mà thật ra cái quan tâm của đàn bà thì, khi họ bệnh họ vẫn sợ chết giống đàn ông, nhưng mà khi họ không có bệnh thì đa phần cái đầu họ nghĩ tới cái chuyện làm đẹp đúng không, những bà không đồng ý là những bà xấu quắt, tại xấu quá không có chuyện gì để nói. Trên đời không có người đàn bà xấu chỉ có người đàn bà không biết mình xấu thôi. Khi mà mình coi nặng cái đẹp, thì mình ăn kiêng dễ hơn là ăn kiêng để chữa bệnh đúng không. Là vì sao, là vì đối với mình cái đẹp nó hấp dẫn hơn, mà nó ngọt ngào hơn. Còn đàng này ăn kiêng để cho nó hết bệnh thì OK sợ chết thì cũng gắng ăn. Ngài thiền sư nói thật ra cái khả năng tinh tấn của you không có tệ đâu, mà tại vì trong đầu của you cái chuyện tu hành nó không quan trọng bằng cái trái banh. Bữa tôi có kể cho bà con nghe một câu chuyện đó là một ông học trò đến hỏi sư phụ. Con hỏi sư phụ vì sao mà người ta có thể vì tình mà tự tử, không ai vì bát ái mà tự tử. Sư phụ nói bởi vì đối với chúng ta cái người tình nó quan trọng hơn tình người, có hiểu chữ người tình với tình người không. Cái tình người nó khác với người tình. Cho nên khả năng tinh tấn của bà con thật ra không tệ, nhưng vì cái sự thiết tha của bà con nó chưa đủ độ. Tin tôi đi bây giờ mà bác sĩ phán sống chánh niệm ba tháng chữa được ung thư, coi như là khắp thế giới thiền viện mọc như nấm. Còn nói rằng sống chánh niệm để mà giải thoát, để an lạc hiện tiền thì không ai tu hết á. Tại vì đối với họ cái chuyện đó rất là xa lạ, xa vời. Cho nên đừng tự ti, dĩ nhiên không nên tự tôn. Nhưng mà cũng không nên tự ti, là bởi vì chúng ta phải nhớ rằng cái tiềm lực của chúng ta chỉ có trời biết. Vì trong vô số kiếp mình không biết mình tu cái gì, chính vì mình có niềm tự tin đó cho nên. Phải nhớ rằng niềm tự tin đó có hai. Một là tự tin để sau đó đi đến tự tôn (cái này được được tôi làm được tôi đâu có ngán ai); Thứ hai tự tin để trở thành người khiêm tốn hơn (Chỉ có tu đúng chánh đạo thì mới có được cái loại tự tin này, chỉ có người tu đúng thì mới có loại tự tin này. Là tại sao mà tự tin mà dẫn đến khiêm tốn là sao ta; Khiêm tốn là đối lập với tự tôn đúng không, mà tại sao kỳ vậy, tại sao tự tin mà dẫn đến khiêm tốn mới ghê chứ. Là tại vì mình tu đúng, tại sao là tu đúng. Nghe cho kỹ, khi mà mình thấy rằng mình có thể có khả năng ngồi thiền, thì mình nhìn người khác mình nghĩ họ cũng có thể như mình. tại sao mình có mà họ tại sao không. Có nghe bên Bắc tông có Thường Bất Khinh Bồ Tát. Thường Bất Khinh có nghĩa là luôn luôn biết tôn kính người khác vì nghĩ rằng ai cũng có thể là một vị Phật tương lai gọi là Thường Bất Khinh. Còn Thường Đề Bồ Tát là khóc suốt mùa thu, Đề là khóc. Thì Thường Đề Bồ Tát Ngài luôn luôn mặt đầm lệ là vì sao; Vì Ngài phải khóc cho người ta hỏi vì sao Ngài khóc, thì Ngài nói là cả một trần gian đưa thì sống trong nhân xấu, đưa đang sống trong quả xấu. Ta khóc để mà mượn giọt nước mắt này nhắc tụi nó tu thì đó là Thường Đề Bồ Tát. Thường Bất Khinh thì lúc nào cũng chấp tay mà nhìn đời hết, lúc nào cũng tôn trọng người khác là vì sao. Vì nghĩ rằng mình có hạnh lành như thế này thì tụi nó tại sao không có, chẳng qua bây giờ tụi nó vậy thôi chứ còn nó không kém gì mình hết. Tự tin mà khiêm tốn là vậy, có nghĩa là mình có thể thành tựu được cái này nè thì mấy người đó cũng như vậy). Và tôi nói với tất cả quý vị hôm nay đến học với tôi, có thể có người nghĩ rằng tôi biết nhiều hơn quý vị nhưng mà có thể nó là kiếp này thôi. Chứ kiếp trước chưa biết, có thể kiếp trước tôi là học trò của quý vị ở đây hiểu không. Ở đây tôi đang giảng Kinh thì tôi phải nói thiệt, đừng nghĩ tôi đang mua lòng ai hết. Bởi vì quý vị còn lâu mới bằng tôi bây giờ. OK! Sản ở đây tôi nói luôn vì đâu trăm nói câu đó, thứ nhất để bà con đừng hiểu lầm tôi đang mua lòng bà con, còn lý do thứ hai Kinh điển thuộc lâu lâu hai tủ ba tủ chưa đủ cái quan trọng là anh hiểu gì. Nhà ta có trồng đủ thứ cây trái, vấn đề là ta có ăn được hay không. Nhà ta có đủ thứ rau mùi rau thơm nhưng vấn đề ta có biết nấu ăn hay không. Cái thứ mà không biết nấu ăn nó trồng cho nhiều thì chỉ để héo thôi. Cho nên Kinh điển dạy cho quý vị có thuộc năm chục bộ đi nữa cái quan trọng là các vị hiểu gì cái đó mới quan trọng và đây tùy thuộc vào cái mức độ vô minh

trong Bốn đế của mình sâu cạn dày mỏng nhiều ít cỡ nào, rồi cộng với sáu cái khuynh hướng tâm lý. Cho nên khi chúng ta học đạo hành đạo, chập một ly nó đi một dặm. Đừng tưởng ta học giáo lý nhiều thì ta là số một cái đó sai bét. Có thể ta là cái máy cobby rất tốt, một cái máy cát xét rất tốt... Nhưng ta vẫn chưa là một con người chỉ là cái máy chụp, cái máy thu thôi nhe. Phải cẩn thận cái đó, phải cẩn thận cái khiêm tốn. Cho nên có bốn lý do mà một kẻ phàm phu không có nên kiêu ngạo cái kiến thức của mình, còn nhớ không. Một, kiến thức của phàm phu luôn luôn trong tình trạng cần chỉnh sửa; Thứ hai có tới hàng tỷ người hơn mình; Thứ ba cái biết của mình có đủ để thay đổi con người của mình chưa; Thứ tư ta không thể mang được cái kiến thức này qua đời sau kiếp khác. Dầu các vị có học bằng trời đi nữa thì nó chỉ mang cái chủng tử thôi chứ không thể nào mang một trăm phần trăm. Ví dụ quý vị có là Kỳ sư quý vị giỏi bằng trời chỉ cần quý vị uống lộn thuốc hoặc là bị cái gì đó nó rõ vô đầu cái là ngồi cười cười "Hôm nay ngửa mặt nhìn trời, nghe ta hư ảo nghe đời phù du", quý vị tin cái chuyện đó không. Hồi đó ở Việt Nam chùa sư quynh tôi, có cái ông đó ông chết rồi. Học bên Tây về cực giỏi, mà nghe người nhà nói học xong mà không biết cái trường nào bên Tây đó, Tây giữ lại mà ông quyết định ông về. Thì ông vừa về tới Việt Nam là ông từng luôn, tới ngày nói chuyện sủng ông tùm lum... Ngoại ngữ giỏi như là cái gì vậy á, chỉ cần nó bị chạm cái gì đó hoặc là bị sốc thuốc hay là bị tai nạn, bị một cái chấn thương gì đó coi như xong. Chưa kể cái chết, chiều nay tôi ngồi tôi giảng cho bà con nghe lát nữa trời sụp tôi vì lý do nào đó tôi chết. Tôi ra ngoài rừng cây tôi làm con cáo cáo. Nói tới con cáo cáo tôi mới nhớ tới một việc, có một cái nhà nghiêng cứu về sinh vật học người Pháp, cách đây ba trăm năm, khi khoa học chưa phát triển. Ông nghiêng cứu về con trùng

ông bắt con cáo cáo ông bỏ vô cái ly ông đập nắm lại. Ông gõ gõ con cáo cáo nó nhảy tróc tróc, ông mở nắp ra ông bẻ hai cái chân của nó ông đập lại ông gõ nó không búng nữa ông mới ghi thể này 'thính giác của con cáo cáo nằm ở hai chân sau, khi bẻ đi hai chân sau nó không còn nghe được nữa'. Hôm sau ông nằm chiêm bao thấy con cáo cáo về nó đậu trên đầu giường nó nói 'tôi nghe mà có còn cái chân nào mà nhảy hả cha nội!'. Tức là nghiêng cứu một chiều á. Bây giờ tôi muốn nói một chuyện nữa đó là toàn bộ cái hành trình tu chứng của mình gom gọn lại đó là khả năng tinh giác. Biết rõ, chỉ có biết thôi. Các vị nhớ có một từ rất quan trọng trong tiếng Mỹ đó là "to look"; có "to look" mới có "to see". Cái tầng thánh đạo đầu tiên đó chính là Tu Đà Hườn, được đức Phật gọi bằng một thuật ngữ đó là... có nghĩa là sơ ngộ, là lần đầu nhìn thấy. Cũng như cái tấm bảng này lần đầu nhìn thấy những cái mà mình ghi lên đây. Hiện giờ các vị cũng thấy nhưng mà thấy thông qua bài vở, thông qua giải thích của người khác. Các vị có coi về Kinh Chuyển Pháp Luân có cái câu thế này "Này các Tỳ kheo, ngay dưới gốc Bồ đề ta đã nhận ra Bốn đế với những điều mà ta chưa từng được nghe". Nếu mà không có biết Phật pháp thì sẽ thấy rất là ngạc nhiên. Bởi vì trong Kinh nói đức Phật Thích Ca Mâu Ni, trước khi thành Phật Ngài đã có vô số kiếp gặp các vị khác và có vô số kiếp Ngài là người thuộc lòng Kinh điển. Thì tại sao mà Ngài lại nói rằng Ngài hiểu Kinh Tứ Diệu Đế với những chi tiết mà Ngài chưa từng được nghe. Tại sao vậy, là vì bao nhiêu kiếp xưa Ngài biết những cái điều về Tứ Diệu Đế hoàn toàn là tấm ảnh không hồn, do người khác họ chụp rồi họ đưa cho Ngài giống như hôm nay mà quý vị nghe tôi nói vậy. Tức là quý vị nghe là mọi thứ ở đời là khổ, thích cái gì cũng là thích trong khổ, muốn hết khổ đừng thích trong khổ nữa. Quý vị chỉ nghe giống như là nghe tôi đọc chú vậy. Nhưng phải là hành giả Tứ Niệm Xứ thì các vị mới hiểu ra là tại sao mọi thứ là khổ. Mấy ngày nay tôi giảng liên tục, tôi có giải thích tại sao mọi thứ là khổ. Là vì, cái đấng nó là khổ thì đúng rồi, nhưng mà cái ngọt nó cũng là khổ là bởi vì sao. Muốn không được là khổ, đi tìm nó là cái hành trình khổ, tìm không được là khổ, tìm được rồi phải bảo quản là khổ, bảo quản không được là khổ đó là cái ngọt á. Các vị nghĩ dùm tôi trong cuộc đời các vị có cái ngọt ngào nào mà nó còn hoài không. Tuổi trẻ, sức khỏe, tình cảm, sự nghiệp mà chưa kể là nếu quý vị không có bị trục trặc về hôn nhân thì trong gia đình các vị, các vị tưởng tượng từng người từng người tiền nhau về đất có không. Một trong những cái mà tôi ngại đó là tôi có năm anh em, thì nhiều lúc tôi cũng ngại là ông nào là ông cuối cùng. Buổi chiều mà đưa cái ông thứ tư đi á, thì không biết trong năm anh em trai thì ông nào còn cuối cùng. Dĩ nhiên là mình tu phải quen dần cái chuyện đó, nhưng mà lâu lâu cũng chột dạ chứ, quý vị có hiểu cái đó không. Có nghĩa là sẽ có một ngày trong gia đình mình ba má mình đi trước thì đúng rồi nhưng còn mấy anh em trong nhà á, cái mình cũng ngại đó là chết thì ai cũng phải

chết nhưng mà cái mà ngại hơn nữa là mình là cái người cuối cùng cảm giác nó kỳ lắm. Nhưng mà chỉ có trường hợp tôi có nghe ông này là người Việt Nam ở Mỹ ông kể chuyện gia đình của ông là mấy anh em không có thuận nhau, nghịch từ ở trong nước ra tới hải ngoại. Ở chung cái tiểu bang mà không có nhìn mặt cuối cùng qua ở tiểu bang khác coi như là mất tích luôn. Ông kể xong rồi cái tôi không biết nói sao bởi vì mình an ủi thì giả dối quá mà mình êm re thì cũng kỳ quá. Thì tôi đang nghĩ cách không biết mình trả lời sao thì ông mới phán một câu thôi kệ tại mình không có cái phước anh em nhưng mà mình được cái phước khác nữa mai một ai có chết mình không có buồn. Ông buồn lắm ông mới nói câu đó, nhưng mà không ngờ cái câu đó là cái câu gỡ mối tơ lòng của nhiều người. Nói câu rất là hay 'thôi kệ mình không có cái phước tình cảm gia đình nhưng mà bù lại mình sẽ không bị đau lòng khi mà người thân của mình ra đi'. Tôi có biết bên Mỹ nhiều chuyện do cái người vượt biên kẻ đi trước người đi sau có nhiều người ruột rà trong gia đình mà phải mất tới mười lăm mười tám năm mới thấy nhau. Như tôi với sư huynh tôi, mất tới mười chín năm tôi mới thấy được sư huynh tôi. Cho nên có nhiều trường hợp bên Mỹ khi gặp nhau nó lạnh ngắt hà, kể cả lãnh nhau qua đó thì khi ở phi trường gặp nhau cũng ngỡ ngàng, mừng lắm nhưng khi ổn định rồi thì ai về nhà nấy thì nó lạnh ngắt hà. Dĩ nhiên tôi đối với sư huynh tôi thì khác, ngoài cái tình đạo tình đời còn cái tình bạn. Nhưng mà ở ngoài đời nhiều lắm. Thì tôi muốn nói cái gì, đó là khi mà trong cuộc sống này, từ cái chuyện mà vô minh này nè, không hiểu gì hết thì chúng ta tha hồ sống trong cái hoang tưởng, sống trong cái ngộ nhận, nhớ cái đó. Cho nên mọi sự sanh tử đều khởi đi từ cái này. Từ cái chuyện mà chúng ta không có hiểu được cái Bốn đế, cho nên nó mới nảy ra vô số vô vàng cái sự cố sự kiện. Chúng ta có thể nói thế này, tất cả những rắc rối trên thế giới này đều bắt đầu từ bóng tối và tất cả mọi giải pháp đều đi ra từ ánh sáng. Tôi nói lại lần nữa, tất cả những rắc rối trên thế giới này đều đi ra từ bóng tối và tất cả những giải pháp đều đi ra từ ánh sáng. Vô minh chính là bóng tối và ở đây các vị cũng nhớ một điều đó là tại sao cái câu trước giải thích nghe rất là khó hiểu, tại sao mọi sự đi ra từ bóng tối, bởi vì muốn giải quyết nó là mình phải phanh phui coi nó là cái gì. Khi mà mọi sự kiện chưa được phanh phui thì chuyện không được giải quyết. Thí dụ bây giờ nha sĩ mà họ muốn nhổ cái răng của mình, họ muốn chám cái răng của mình, họ muốn niềng cái răng của mình... thì họ phải biết tất tần tật về cái răng của mình đúng không. Rồi bác sĩ giải phẫu ông muốn mổ mình ông phải biết tất cả mọi chuyện về mình ông mới dám mổ mình đúng không. Tại sao mà mình đi vào trong phòng mạch khám bệnh mà họ bắt mình phải điền phải khai là mình dị ứng với thuốc gì, mình đã qua mổ xẻ gì chưa, mình bao nhiêu tuổi rồi... Tại sao vậy. Vì tôi thiếu dầu đó là bác sĩ gia đình, thì chuyện đầu tiên trước khi bắt tay vào chữa mình thì chuyện đầu tiên họ phải biết đại khái về mình cái đó gọi là ánh sáng, không có ánh sáng thì vấn đề không bao giờ được giải quyết. Cái ngại nhất là một ngài nào đó ta đau mà không biết tại sao ta đau, nhưng mà chỉ cần lại bác sĩ phán là tại sao đau thì nó hết lo. Chuyện đầu tiên khi bác sĩ họ soi rọi thử nghiệm xét nghiệm xong, chuyện đầu tiên là họ cho mình thuốc uống là mình hết đau. Cái chuyện thứ hai khi ông cho mình biết đó là cái gì hết lo. Mà trước khi hết đau là mình hết lo hiểu không. Mà có phải hai cái đó đi lên từ ánh sáng không. Ánh sáng có nghĩa là rõ ràng là mình bạch. Khi mà còn có một góc tối vấn đề chưa được giải quyết tôi bảo đảm với quý vị một trăm phần trăm như vậy. Còn một chút góc tối có nghĩa là còn một chỗ nào đó chưa được soi rọi thì vấn đề không được giải quyết đó là lý do vì sao mà ta phải tu tập Tứ Niệm Xứ. Ta tu tập Tứ Niệm Xứ để ta có thể tỉnh thức trong từng phút, dầu ta chưa đắc gì hết nhưng mà thường xuyên chúng ta sống trong ánh sáng. Chỉ có sống với chánh niệm và trí tuệ chúng ta mới biết cái cơ cấu của thân và tâm này nó được cấu tạo bởi 'What'(cái gì) và nó đang hoạt động 'How'(như thế nào). Ngay bây giờ dầu chưa chứng thánh nhưng mà thường xuyên sống với nhận thức về 'What' và 'How' thì chắc chắn có khác so với người không có tu. Tất cả những vấn đề của nhân loại nó đều bắt đầu từ cái chỗ là họ không biết là họ đang làm gì, họ không biết cái gì nó đang xảy ra trong đây. Cái chuyện mà đặt bom tự sát, cái chuyện mà khủng bố, cái chuyện mà hại người, cái chuyện mà bạo lực bạo hành gia đình, cái chuyện mà trộm cướp, thù oán tất cả các tội ác đều bắt đầu từ cái bóng tối của tâm thức. Họ không biết rõ cái gì đang xảy ra, chứ nếu họ biết thì khó. Tôi có nghe một cái câu chuyện đó là có một cái anh thanh niên đến gặp một vị thiền sư. Anh nói rằng con tình cờ con biết được Phật pháp qua một cái hoàn cảnh rất là lạ là con tính trộm cái đồ trong chùa này, tại con là làm nghề ăn trộm chuyên nghiệp, con muốn trộm đồ trong chùa này nhưng

mà trong lúc con rình con nghe mấy thầy nói Pháp với nhau cho nên con quyết định con bỏ nghề.Nhưng mà con thừa thiệt với thầy bỏ nghề trộm con không biết sống bằng cái gì,thôi thì bây giờ con đi bán vé số...thì cũng được.Nhưng mà con nói thiệt với thầy,thầy dạy con cách nào mà con bỏ được cái máu ăn trộm,chứ bây giờ mà con đi ngang chỗ đó con thấy có thể ra tay được là con không có dằn lòng được.Thì ông thầy mới nói bây giờ có cách,thầy nói thẳng đúng ra ăn trộm không phải chuyện xấu cái quan trọng là con có ăn trộm bằng chánh niệm không thôi,làm cái gì biết cái này hiểu không.Đây là câu nói mẹo đừng có ngu mà hiểu theo cái kiểu mà chữ nghĩa.Ăn trộm không phải là chuyện xấu vấn đề ở đây là con ăn trộm bằng chánh niệm hay thất niệm.Ảnh nghe cái ảnh mới nói,ủa ăn trộm cũng chánh niệm là sao thầy,thì ông mới nói là khi con muốn cái gì là con biết rất rõ là ta đang muốn tâm bậy,sắp làm chuyện bậy thì biết rất rõ là ta đang sắp làm chuyện tầm bậy,biết rất rõ là ta đang thực hiện từng bước chân vào tù,đang thực hiện từng bước chân đi vào bóng tối.Con biết rất rõ như vậy thì tha hồ con trộm,ảnh nói có lý vậy ta,vậy là con vẫn làm nghề ăn trộm được.Ông nói được chứ miễn là con làm đúng như vậy thôi.Con luôn luôn nhớ,nhớ rõ là ta đang từng bước đi vào tù,từng bước đang đi vào bóng tối của cuộc đời,từng bước đang đi vào đáy sâu của xã hội,con chỉ nhớ bấy nhiêu đó thôi,con muốn ăn trộm thì cứ ăn trộm thoải mái thầy không có cản.Nhưng mà khi ảnh bắt đầu ảnh mặc bỏ đồ đen ảnh đeo cái túi vải ảnh tính nhảy qua tường thì ảnh phải làm theo lời ông thiền sư đúng không.Lúc này ảnh mới niệm lại,ta từng bước vào tù,ta đang lọt vào tầm ngắm của cảnh sát,ta đang từng bước...cứ là ảnh ngồi ảnh nhớ như vậy nhảy trở lui liền,thì ảnh thử ba lần như vậy ảnh chạy vào ảnh kìm sự phụ,ảnh nói không thể nào bằng chánh niệm mà con làm cái chuyện đó được.Thì ông sư phụ nói nếu ngay từ hồi đầu mà sư nói với con như vậy thì con không tin,thì lúc đó con nghĩ tại thầy chùa nó dạy ba cái đạo lý gì

mệt lắm,cứ cho thực nghiệm mới thấy cái tác dụng của chánh niệm nó lớn tới mức nào.Các vị hỏi trưa tôi nói các vị còn nhớ không,có nhiều cái chuyện trên đời này nó kỳ với sự tinh táo.Tức là có nhiều cái chuyện mà nó cần đến cái sự mà vắng vất.Vắng vất có nghĩa là có cái gì đó nó hơi lơ mơ ,nó có cái gì đó nó hơi mông mị hoang đường thì mình mới làm được,có nhiều chuyện lắm ví dụ mình muốn ăn ngon đi nếu mà mình tinh táo để cái mâm ăn ra cái mình nói cái này Cholesterol,cái này là đường thì nó không còn hứng thú nữa hiểu không.Mà lúc mình phải dạy khờ phải thơ ngây mình thấy mình cứ nhào vô ăn hùn hực vậy mới đã tin tôi đi.Các vị mà đặt vấn đề vệ sinh các vị ăn cũng không ngon nữa.(Nam Mô Bổn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật!!!)

[18/11/2020 - 06:51 - Nguyentonga2501]

Xem trên YouTube về du lịch Miền Tây, thấy nhiều cảnh rất là ác, họ bắt cá, bắt mấy con cào cào châu chấu đem nướng ăn. Nếu mà lúc đó tính kỹ quá làm sao bắt những con đó nướng ăn được, giữa đồng sình đất không, nhưng do đói bụng và họ chỉ cần có gì đó để ăn, chỉ cần thơm thơm, vừa miệng là họ ăn được. Nhờ cái sự vắng vắng mơ hồ đó thì họ mới làm chuyện đó được. Chứ nếu quý vị nghĩ đến chuyện vệ sinh, bệnh hoạn, độc hại, độc tố thì tui nghĩ quý vị là không có khả năng.

**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐÍNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN.**
